

ΜΙΚΑΕΛ ΧΑΝΣ
ΓΙΟΥΡΤ ΡΟΥΣΕΝΦΕΛΤ

Ο ΧΕΙΜΑΡΡΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Άλλη μια υπόθεση του επιθεωρητή Μπέργκμαν

CRIME

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: FJÄLLGRAVEN
Από τις Εκδόσεις NORSTEDTS, Στοκχόλμη 2012
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο χείμαρρος του θανάτου**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ: Michael Hjorth & Hans Rosenfeldt
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ξενοφών Παγκαλιάς
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Έλενα Ντούβου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Michael Hjorth & Hans Rosenfeldt, 2012
Published by agreement with Norstedts Agency.
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Margie Hurwich/www.arcangelimages.com
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2014

ISBN 978-618-01-0788-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiu Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΜΙΚΑΕΛ ΧΑΝΣ
ΓΙΟΥΡΤ ΡΟΥΣΕΝΦΕΛΤ
Ο ΧΕΙΜΑΡΡΟΣ
ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Μετάφραση από τα σουηδικά:
Ξενοφών Παγκαλιάς

CRIME

Αυτή τη φορά λέγεται Πατρίτσια. Πατρίτσια Γουέλτον. Νέες πόλεις. Νέα ονόματα. Στην αρχή, πριν από πάρα πολύ καιρό, αυτό ήταν το πιο δύσκολο. Να γυρίζει όταν οι ρεσεψιονίστ ή οι οδηγοί ταξί τη φώναζαν. Αλλά αυτό ήταν τότε. Τώρα γινόταν ένα με τα νέα στοιχεία της μόλις έπαιρνε την ταυτότητα στα χέρια της. Ως τώρα μόνο ένα άτομο είχε αναφέρει το όνομά της σε αυτό το ταξίδι. Ο ενοικιαστής αυτοκινήτων στο Εστερσούντ, όταν βγήκε έξω από το γραφείο του και της είπε ότι το αυτοκίνητο που είχε παραγγείλει το είχαν καθαρίσει και ήταν έτοιμο να το πάρει.

Είχε προσγειωθεί στην ώρα της, λίγο μετά τις πέντε την Τετάρτη το απόγευμα, και είχε επιβιβαστεί στο τρένο του αεροδρομίου Αρλάντα με προορισμό την κεντρική Στοκχόλμη. Ήταν η πρώτη της επίσκεψη στη σουηδική πρωτεύουσα, γι' αυτό και περιόρισε τις κινήσεις της πηγαίνοντας σε ένα κοντινό εστιατόριο. Έφαγε νωρίς βραδινό. Το φαγητό δεν ήταν καλό.

Λίγο πριν από τις εννέα, επιβιβάστηκε στο νυχτερινό τρένο για το Εστερσούντ. Είχε κλείσει ένα ολόκληρο κουπέ. Όχι επειδή φοβόταν ότι κάποιος θα την εντόπιζε, άσχετα με το πόσα άτομα πιθανώς θα έδιναν τα χαρακτηριστικά της στην αστυνομία ή τις αρμόδιες υπηρεσίες, αλλά δεν της άρεσε να κοιμάται με άγνωστους ανθρώπους. Δεν το είχε κάνει ποτέ. Ούτε όταν πήγαινε για αγώνες με την ομάδα βόλεϊ τότε που ήταν μικρή. Ούτε και κατά τη διάρκεια της εκπαίδευσής της, είτε στη βάση είτε στην ύπαιθρο. Ούτε και στις αποστολές.

Όταν το τρένο είχε φύγει από τον σταθμό, πέρασε από το μπιστρό, αγόρασε ένα μικρό μπουκάλι άσπρο κρασί και φυστίκια και μετά πήγε στο κουπέ της για να διαβάσει. Είχε επιλέξει το *I know what you're really thinking*, ένα βιβλίο με παράξενο υπότιτλο: *Reading Body Language like a Trial Lawyer*. Η γυναίκα που

για τη συγκεκριμένη περίπτωση ονομαζόταν Πατρίτσια Γουέλτον δεν ήξερε ότι οι ποινικολόγοι ήταν ιδιαίτερα ικανοί να διακρίνουν τη γλώσσα του σώματος. Όπως όμως και να ήταν, αυτή δεν είχε συναντήσει ποτέ κανέναν που είχε διακριθεί σε αυτό ακριβώς το θέμα. Ωστόσο, το βιβλίο ήταν, αν όχι διδακτικό, τουλάχιστον σύντομο και ψυχαγωγικό. Λίγο μετά τη μία, έσβησε το φως και ξάπλωσε.

Πέντε ώρες αργότερα, έφτασε στο Εστερσουντ, ρώτησε και της υπέδειξαν ένα ξενοδοχείο. Έφαγε πλούσιο πρωινό πριν πάει στο γραφείο ενοικιάσεων αυτοκινήτων και παραγγείλει ένα αυτοκίνητο. Έπρεπε να περιμένει. Της πρόσφεραν καφέ από το αυτόματο μηχάνημα μέχρι να καθαρίσουν και να ελέγξουν το αυτοκίνητο. Ένα καινούργιο γκρι Toyota Avensis.

Αφού διέσχισε περίπου εκατό χιλιόμετρα, έφτασε στο Όρε. Είχε τηρήσει το όριο ταχύτητας σε όλη τη διαδρομή. Δεν υπήρχε κανένας λόγος να πάρει πρόστιμο, παρόλο που επί της ουσίας δε θα άλλαζε κάτι. Οι Σουηδοί αστυνομικοί δε συνηθίζουν, ίσως δεν έχουν καν την αρμοδιότητα, να κάνουν έλεγχο στα αυτοκίνητα και τα πορτοπαγκάζ σε περίπτωση μικρότερων παραβάσεων, όπως είχε καταλάβει. Το μόνο που θα μπορούσε να θέσει σε κίνδυνο την αποστολή ήταν να ανακάλυπτε κάποιος ότι ήταν οπλισμένη. Γιατί δεν είχε άδεια οπλοφορίας στη Σουηδία. Αν κάποιος έβρισκε την Μπερέτα Μ9, θα συνέχιζαν να ψάχνουν στο αυτοκίνητο και θα ανακάλυπταν ότι η Πατρίτσια Γουέλτον δεν υπήρχε ως φυσική παρουσία πουθενά αλλού εκτός από εδώ τώρα. Έτσι, μείωσε ταχύτητα, καθώς περνούσε τις χορταριασμένες πίστες του σκι, και κατευθύνθηκε προς το μικρό χωριό στην κατωφέρεια προς τη λίμνη.

Έκανε έναν μικρό περίπατο, βρήκε ένα κατάστημα και παρηγγείλε ένα σάντουιτς και μια κόκα κόλα λάιτ. Ενώ έτρωγε, κοιτούσε τον χάρτη. Έπρεπε να οδηγήσει λίγο περισσότερο από πενήντα χιλιόμετρα στην οδική αρτηρία E14, να στρίψει και να αφήσει το αυτοκίνητο. Μετά, έπρεπε να τρέξει σχεδόν είκοσι χιλιόμετρα. Κοίταξε το ρολόι. Αν χρειαζόταν τρεις ώρες μέχρι να φτάσει στον προορισμό της και ακόμα μία για να καθαρί-

σει και δύο για να επιστρέψει στο αυτοκίνητο, θα μπορούσε να φτάσει στο Τρόντχάιμ στην ώρα της για να πάρει το αεροπλάνο για το Όσλο και να επιστρέψει στο σπίτι της την Παρασκευή.

Αφού έκανε έναν περίπατο ακόμα στο Όρε, μπήκε στο αυτοκίνητο και συνέχισε δυτικά. Παρόλο που εξαιτίας της δουλειάς της είχε πάει σε πολλά μέρη, δεν είχε ποτέ ξαναδεί μια τέτοια περιοχή. Οι κυματιστές κορυφές των βουνών, η νοητή διαχωριστική γραμμή στον ορίζοντα, εκεί όπου τελείωναν οι σειρές των δέντρων, οι ακτίνες του ήλιου να λάμπουν στο νερό, στη χαράδρα από κάτω. Ένωσε ότι θα μπορούσε να περάσει καλά εδώ. Με την ερημιά. Τη σιωπή. Τον καθαρό αέρα. Θα ήθελε να νοικιάσει ένα απομονωμένο σπίτι και να κάνει μακρινούς περιπάτους. Να ψαρεύει. Να απολαμβάνει το φως το καλοκαίρι και το φθινόπωρο να διαβάξει μπροστά στο τζάκι. Ίσως κάποια άλλη φορά. Ίσως και ποτέ.

Άφησε τον εθνικό δρόμο, όταν η πινακίδα έδειχνε ότι έπρεπε να στρίψει αριστερά για το Ρουντχέγκεν. Αμέσως μετά άφησε το νοικιασμένο αυτοκίνητο, πήρε το σακιδιό της, έβγαλε τον χάρτη της περιοχής και άρχισε να τρέχει. Περίπου δυο ώρες αργότερα σταμάτησε. Ελαφρά λαχανιασμένη αλλά όχι κουρασμένη. Δεν είχε τρέξει γρήγορα. Κάθισε στην πλαγιά του βουνού. Ήπιε νερό και η αναπνοή της επανήλθε στον κανονικό ρυθμό. Έβγαλε τα κιάλια της και κοίταξε προς το μικρό ξύλινο σπίτι που βρισκόταν σε απόσταση περίπου τριακοσίων μέτρων. Ήταν στο σωστό μέρος. Το σπίτι ήταν ακριβώς ίδιο με αυτό στη φωτογραφία που της είχε δώσει ο πληροφοριοδότης της.

Αν είχα καταλάβει καλά, κανένας σήμερα δε θα έχτιζε εκεί όπου βρισκόταν το μικρό σπίτι, στους πρόποδες του βουνού. Αυτό όμως ήταν από τη δεκαετία του τριάντα, όπως της είχαν πει. Κάποιος διευθυντής, με καλές σχέσεις στο παλάτι, προφανώς χρειαζόταν κάποιο μέρος να ζεσταίνεται όσο κυνηγούσε στην περιοχή. Η αλήθεια είναι ότι δε θα μπορούσε να το πει κανείς σπίτι, ούτε καν παράγκα. Πόσο μεγάλο να ήταν; Δεκαοκτώ τετραγωνικά; Είκοσι; Τοίχοι από κορμούς, μικρά παράθυρα και μια μικρή καμινάδα από πισσόχαρτο στην οροφή. Δύο σκαλοπάτια προς

την πόρτα στη στενή πλευρά του σπιτιού και ένα μικρό καλυβάκι καμιά δεκαριά μέτρα πιο πέρα. Το μισό είχε πόρτα, μάλλον ήταν τουαλέτα, και το άλλο μισό ήταν χωρίς πόρτα, αποθήκη για ξύλα προφανώς, μια και υπήρχε ένας κορμός εκεί μπροστά.

Διακρινόταν κάποια κίνηση μέσα από το πράσινο δίχτυ για τα κουνούπια. Αυτός ήταν εκεί. Άφησε τα κιάλια δίπλα της, έβαλε το χέρι της πάλι μέσα στο σακίδιο και έβγαλε την Μπερέτα. Βίδωσε με γρήγορες και έμπειρες κινήσεις τον σιγαστήρα. Μετά σηκώθηκε, έβαλε το όπλο στην ειδική θέση που ήταν ραμμένη στο μπουφάν της, κρέμασε πάλι το σακίδιο στην πλάτη της και άρχισε να βαδίζει. Πότε πότε έριχνε μια ματιά πίσω της αλλά δε διέκρινε κάποια κίνηση. Η παράγκα βρισκόταν μακριά από το μονοπάτι κι αυτή την εποχή, τέλη Οκτωβρίου, δεν υπήρχαν και πολλοί περιπατητές στην περιοχή. Είχε συναντήσει δύο από τη στιγμή που είχε αφήσει το αυτοκίνητο.

Σε απόσταση λιγότερη από πενήντα μέτρα, έβγαλε το όπλο από τη θήκη και το άφησε να κρέμεται στον μηρό της. Ζύγισε τις πιθανότητες. Να χτυπήσει και να τον πυροβολήσει μόλις αυτός άνοιγε την πόρτα ή να θεωρήσει ότι η πόρτα είναι ξεκλειδωτή, να μπει στο σπίτι και να τον αιφνιδιάσει; Είχε αποφασίσει να ακολουθήσει το πρώτο σενάριο, όταν άνοιξε η πόρτα της παράγκας. Η γυναίκα κοκάλωσε για ένα δευτερόλεπτο και αστραπιαία έκατσε στις φτέρες της. Ένας άντρας γύρω στα σαράντα βγήκε από το σπίτι. Ήταν ανοιχτή περιοχή. Δεν υπήρχε κάποιο σημείο για να κρυφτεί κάποιος. Το καλύτερο που μπορούσε να κάνει ήταν να μείνει ακίνητη. Μια κίνηση θα μπορούσε να τραβήξει την προσοχή του. Έσφιξε δυνατώτερα το όπλο. Αν την έβλεπε, θα προλάβαινε να σηκωθεί και να τον πυροβολήσει πριν αυτός προλάβει να διαφύγει. Λίγο περισσότερο από σαράντα μέτρα. Αυτή σίγουρα θα τον έβρισκε και πιθανόν θα τον σκότωνε. Ωστόσο, δεν ήθελε να ενεργήσει με αυτόν τον τρόπο. Αν αυτός τραυματιζόταν, θα μπορούσε να ξαναμπει στην παράγκα. Ίσως και να είχε όπλο εκεί μέσα. Αν την ανακάλυπτε τώρα, όλα θα γίνονταν αμέσως δυσκολότερα.

Αλλά εκείνος δεν την είδε. Έκλεισε την πόρτα, κατέβηκε τα δύο σκαλοπάτια, έστριψε δεξιά και πήγε προς το καλυβάκι. Τον

είδε να παίρνει το τσεκούρι που ήταν πάνω στον κορμό και να κόβει ξύλα. Σηκώθηκε αργά, πήγε λίγο πιο δεξιά για να μην κρύβεται πίσω από το σπίτι, σε περίπτωση που ο άντρας σταματούσε να κόψει ξύλα, σήκωνε την πλάτη του και κοιτούσε τριγύρω.

Μπορούσε να αποτελέσει κίνδυνο το τσεκούρι; Προφανώς όχι. Αν όλα πήγαιναν σύμφωνα με το σχέδιο, αυτός δε θα προλάβαινε να τη θεωρήσει απειλή, πόσο μάλλον να της επιτεθεί με όπλο ένα τσεκούρι. Έτσι, σταμάτησε δίπλα στο σπίτι, πήρε μερικές βαθιές ανάσες, μερικά δευτερόλεπτα, προκειμένου να συγκεντρωθεί, και μετά έστριψε από τη γωνία του σπιτιού. Ο άντρας έμεινε έκπληκτος όταν την είδε. Αρχισε να της μιλάει. Μάλλον θα την ρωτούσε ποια ήταν, ίσως τι έκανε εκεί, στο μέσον της οροσειράς της Γέμπλαντ ή αν μπορούσε να τη βοηθήσει σε κάτι. Δεν είχε καμία σημασία. Αυτή δεν καταλάβαινε σουηδικά κι αυτός δε θα έπαιρνε ποτέ καμία απάντηση.

Το όπλο με τον σιγαστήρα έριξε μία φορά. Οι κινήσεις του άντρα σταμάτησαν αμέσως, σαν κάποιος να είχε πατήσει το στοπ σε φιλμ. Μετά, το τσεκούρι γλίστρησε από το χέρι του, τα γόνατά του λύγισαν προς την αριστερή μεριά ενώ το σώμα έπεσε προς τη δεξιά. Ένας υπόκωφος γδούπος ακούστηκε όταν τα ογδόντα κιλά του χτύπησαν το έδαφος. Ήταν ήδη νεκρός. Η σφαίρα τον είχε βρει στην καρδιά. Έπεσε σαν κάποιος να τον είχε σπρώξει μπροστά και στο πλάι.

Η γυναίκα έκανε τα λίγα βήματα ως το νεκρό σώμα, στάθηκε με ανοιχτά τα πόδια από πάνω του και σημάδεψε ήρεμα το κεφάλι του άντρα. Μια σφαίρα είχε καρφωθεί στον κρόταφο, τρία εκατοστά δίπλα από το αριστερό του μάτι. Ήξερε ότι ήταν νεκρός αλλά έριξε ακόμα μία φορά στο κεφάλι, λίγα εκατοστά δίπλα από την άλλη.

Έβαλε την Μπερέτα στη θήκη και σκεφτόταν αν θα έκανε κάτι για το αίμα που είχε τρέξει στο έδαφος ή θα άφηνε τη φύση να το αναλάβει. Αν κάποιος αναζητούσε τον νεκρό άντρα –και κάποιος θα το έκανε, το ήξερε καλά– και ερχόταν εδώ πάνω στη μικρή παράγκα για να τον ψάξει, δε θα έβρισκε ποτέ το σώμα. Το αίμα θα μαρτυρούσε ότι κάτι του είχε συμβεί, αλλά αυτό θα

ήταν όλο. Αν και θα σκεφτόταν τα χειρότερα για την τύχη του, δε θα επιβεβαιώνονταν οι υποψίες κανενός. Ο άντρας θα είχε εξαφανιστεί για πάντα.

«Μπαμπά;»

Η γυναίκα έβγαλε πάλι το όπλο της, ενώ ταυτόχρονα γύρισε προς τα πίσω. Μια και μοναδική σκέψη πέρασε από το κεφάλι της. Παιδιά. Δε θα υπήρχαν παιδιά εδώ.

Αυτός έτρεμε. Ελαφρά. Στους ώμους και το κεφάλι. Ήταν παράξενο γιατί δεν μπορούσε να συνδέσει την κίνηση με το όνειρο. Ονειρευτήκε; Σε κάθε περίπτωση δεν επρόκειτο για το συνηθισμένο όνειρο. Κανένα μικρό χέρι μέσα στο δικό του. Κανένα θόρυβος που ολοένα πλησίαζε χωρίς να σταματάει. Κανένα περιστρεφόμενο χάος. Αλλά έπρεπε να ονειρεύεται, διότι κάποιος είπε το όνομά του. Σεμπάστιαν. Αλλά, δεν ήταν καθόλου σίγουρος ότι ονειρευόταν. Όπως όμως και να έχει, ήταν μόνος του στο όνειρο. Μόνος του στο σκοτάδι. Άνοιξε τα μάτια του. Κοίταξε κατευθείαν ένα άλλο ζευγάρι μάτια. Γαλάζια. Από πάνω μαύρα μαλλιά. Κοντοκομμένα. Ανακατεμένα. Από κάτω μια ίσια μικρή μύτη και ένα χαμογελαστό στόμα.

«Καλημέρα. Συγγνώμη, αλλά ήθελα να σε ξυπνήσω πριν φύγω».

Ο Σεμπάστιαν σηκώθηκε με κόπο και στηρίχτηκε στους αγκώνες του. Η γυναίκα που τον είχε ξυπνήσει φαινόταν ευχαριστημένη με το αποτέλεσμα των προσπαθειών της. Πήγε πέρα από τα πόδια του κρεβατιού, στάθηκε μπροστά σε έναν ολόσωμο καθρέφτη και άρχισε να βάζει τα σκουλαρίκια της, που τα πήρε από ένα μικρό ραφάκι δίπλα στον καθρέφτη.

Ο ύπνος έφυγε γρήγορα από τον Σεμπάστιαν. Οι μνήμες από τη χθεσινή ημέρα πήραν τη θέση του. Γκουνίλα, σαράντα επτά χρόνων, νοσοκόμα. Χθες είχε κάνει αυτός την τελευταία του επίσκεψη και μετά είχαν φύγει μαζί, πήγαν στην πόλη, στο σπίτι της. Εκπληκτικά καλό σεξ.

«Σηκώθηκες;»

Κατάλαβε ότι είχε διαπιστώσει το προφανές. Ωστόσο, δεν ένιωθε καλά με αυτό. Να βρούκεται γυμνός σε ένα ξένο κρεβάτι, ενώ η γυναίκα που είχε περάσει μαζί της μια ολόκληρη νύχτα στεκόταν ντυμένη και έτοιμη να αντιμετωπίσει την ημέρα που είχε έρθει. Συνήθως ήταν αυτός που σηκωνόταν πρώτος. Το έκανε ευχαρίστως και συχνά χωρίς να ξυπνήσει την εκάστοτε παρτενέρ του. Έτσι ήθελε να γίνεται. Όσο πιο λίγο χρειαζόταν να μιλήσει μαζί τους τόσο το καλύτερο.

«Πρέπει να πάω για δουλειά», είπε αυτή πληροφοριακά και του έριξε μια γρήγορη ματιά μέσα από τον καθρέφτη.

«Τι πράγμα; Τώρα;»

«Ναι. Τώρα. Μάλιστα έχω αργήσει».

Ο Σεμπάστιαν έγειρε προς τη δεξιά μεριά και πήρε το ρολόι του από το κομοδίνο. Λίγο πριν από τις οκτώμιση. Η Γκουνίλα είχε βάλει τα σκουλαρίκια της και κούμπωνε μια λεπτή αλυσίδα στον λαιμό της. Ο Σεμπάστιαν την κοίταζε με δυσπιστία. Σαράντα επτά χρόνων και έμενε στην κεντρική Στοκχόλμη. Κανένας δεν μπορούσε να είναι τόσο αγαθός και καλόπιστος άνθρωπος.

«Είσαι με τα καλά σου;» ρώτησε ο Σεμπάστιαν και έμεινε ακαθιστός στο κρεβάτι. «Με συνάντησες χθες. Μπορώ να φύγω με το μισό διαμέρισμα».

Η Γκουνίλα συνάντησε τη ματιά του μέσα από τον καθρέφτη. Ένα μικρό χαμόγελο διαγράφηκε στα χείλη.

«Σκέφτεσαι να φύγεις με το μισό διαμέρισμα;»

«Όχι. Αλλά έτσι θα απαντούσα κι αν ακόμα σκεφτόμουν να το κάνω».

Η Γκουνίλα είχε βάλει τα κοσμήματά της και, αφού έριξε μια τελευταία ματιά στον καθρέφτη, γύρισε στο κρεβάτι. Κάθισε στην άκρη δίπλα του και έβαλε το χέρι της στο στήθος του.

«Δε σε συνάντησα χθες πρώτη φορά. Βγήκα μαζί σου χθες. Έχω όλα τα στοιχεία σου στη δουλειά. Έτσι, αν πάρεις την τηλεόραση, ξέρω πού θα σε βρω...»

Προς στιγμήν, πέρασε η Ελινόρ από το μυαλό του Σεμπάστιαν, αλλά την απόδωξε γρήγορα. Θα ήταν αναγκασμένος να

αφιερώνει αρκετό χρόνο και ενέργεια σύντομα σε αυτήν. Αλλά όχι τώρα. Η Γκουνίλα του χαμογέλασε πάλι. Αστειευόταν. Ο Σεμπάστιαν το θυμόταν από χθες. Η Γκουνίλα χαμογελούσε συχνά. Της ήταν εύκολο να γελάει. Είχαν περάσει μια ευχάριστη βραδιά.

Η Γκουνίλα έσκυψε και του έδωσε ένα φιλί στο στόμα πριν αυτός προλάβει να αντιδράσει. Μετά, σηκώθηκε.

«Θα σε προσέχει ο Γιούκε», είπε καθώς προχωρούσε προς την κλειστή πόρτα της κρεβατοκάμαρας.

«Ο Γιούκε;» Ο Σεμπάστιαν έψαχνε στη μνήμη του για κάποιον Γιούκε, που τον συνέδεε με αυτήν. Δεν υπήρχε κανένας.

«Ο Γιούακιμ. Ο γιος μου. Μπορείς να φας πρωινό μαζί του αν θέλεις. Έχει ήδη σηκωθεί».

Ο Σεμπάστιαν την κοίταζε μόνο. Δεν έβγαλε λέξη. Το εννοούσε; Ένας γιος; Στο διαμέρισμα; Πόση ώρα ήταν αυτός εκεί; Όλη τη νύχτα; Ο Σεμπάστιαν θυμόταν ότι δεν ήταν και πολύ διακριτικοί.

«Τώρα όμως πρέπει πράγματι να φύγω. Σε ευχαριστώ για χθες».

«Εγώ ευχαριστώ», απάντησε ο Σεμπάστιαν, πριν η Γκουνίλα βγει από την κρεβατοκάμαρα και κλείσει πίσω της την πόρτα.

Ο Σεμπάστιαν ξάπλωσε πάλι με το κεφάλι στα μαξιλάρια. Άκουσε ότι αυτή έλεγε «γεια σου» σε κάποιον –προφανώς στον γιο της– και μετά έκλεισε ακόμα μια πόρτα. Μετά, επικράτησε ησυχία στο διαμέρισμα. Ο Σεμπάστιαν τεντώθηκε. Δεν πονούσε. Δεν πονούσε τις τελευταίες εβδομάδες, αλλά ακόμα τον ευχαριστούσε η αίσθηση να κουνάει το σώμα του χωρίς να πονάει.

Τον είχε μαχαιρώσει πριν από περίπου δύο μήνες. Στη γάμπα και την κοιλιά. Ο Έντουαρντ Χίντε, ψυχοπαθής και κατά συρροή δολοφόνος. Είχαν εγχειρίσει τον Σεμπάστιαν αμέσως και όλα πήγαιναν αρχικά καλά. Μετά, υπήρξαν επιπλοκές. Είχε υγρό στον πνεύμονα λίγο περισσότερο από μία εβδομάδα. Όταν το αφαίρεσαν, ήταν μόνο θέμα χρόνου πριν συνέλθει τελείως. Αλλά προηγήθηκε φλεγμονή και μετά πάλι δημιουργήθηκε υγρό. Τον άνοιξαν ξανά. Αναρρόφησαν το υγρό και τον έραψαν. Του

συνέστησαν σωματική άσκηση. Όλα αυτά ήταν πολλά, κουραστικά και πληκτικά για να τα ακολουθήσει. Ίσως ήταν αυτός ο λόγος που έπαθε πνευμονία. Ίσως και να την πάθαινε, παρά τις συστάσεις. Τώρα πάντως ήταν καλά. Και από χθες απολύτως θεραπευμένος.

Το σώμα του είχε αποκατασταθεί αλλά η περίπτωση του Χίντε επανερχόταν συνεχώς στο μυαλό του. Εν μέρει επειδή ο Χίντε είχε εκδικηθεί με τη δολοφονία πολλών από τις γυναίκες με τις οποίες ο Σεμπάστιαν είχε σεξουαλική σχέση. Ο Χίντε δεν είχε, φυσικά, κάνει ο ίδιος τους φόνους. Ήταν κλεισμένος στο ψυχιατρικό τμήμα υψίστης ασφαλείας του σωφρονιστικού καταστήματος Λεβχάγκα από το 1966, τότε που ο Σεμπάστιαν είχε φροντίσει να συλληφθεί. Αλλά με τη βοήθεια ενός καθαριστή του τμήματος είχε κατορθώσει να πάρει ένα μέρος από την εκδίκησή του. Τέσσερις γυναίκες δολοφονημένες. Ένα και μοναδικό κοινό. Ο Σεμπάστιαν Μπέργμαν.

Η αίσθηση ότι ο θάνατος των τεσσάρων γυναικών ήταν δικό του λάθος ήταν παράλογη αλλά, παρ' όλα αυτά, δεν μπορούσε να την αποδιώξει. Όταν το Εγκληματολογικό Τμήμα της αστυνομίας συνέλαβε τον καθαριστή, δραπέτευσε ο Χίντε από τη φυλακή και απήγαγε τη Βάνια Λίντερ. Όχι από σύμπτωση. Όχι επειδή αυτή δούλευε μαζί με τον Σεμπάστιαν στην Ομάδα Εγκληματολογικής Υπηρεσίας. Όχι, ο Χίντε με κάποιον τρόπο είχε καταλάβει ότι η Βάνια ήταν κόρη του Σεμπάστιαν.

Ο Έντουαρντ Χίντε ήταν νεκρός, αλλά πότε πότε ερχόταν στη σκέψη του Σεμπάστιαν πως, αν αυτός είχε καταφέρει να βρει την αλήθεια, ίσως θα μπορούσαν να το κάνουν κι άλλοι. Δεν το ήθελε. Ήταν καλή τώρα η σχέση του με τη Βάνια. Καλύτερη από ποτέ. Είχε σώσει τη ζωή της σ' εκείνο το έρημο σπίτι με τον Χίντε. Αυτό έπαιξε, φυσικά, ρόλο. Τον Σεμπάστιαν δεν τον ένοιαζε αν αυτή τον ανεχόταν από ευγνωμοσύνη. Σημασία είχε ότι το έκανε. Και μάλιστα, με το παραπάνω. Είχε επιδιώξει τη συντροφιά του δύο φορές το τελευταίο δίμηνο. Πρώτα τον είχε επισκεφτεί στο νοσοκομείο και μετά, όταν είχε βγει και είχε επιστρέψει στο σπίτι, πριν τον ρίξει στο κρεβάτι η πνευμονία, του

είχε προτείνει να συναντηθούν και να πιουν έναν καφέ. Ο Σεμπάστιαν θυμόταν ακόμη πώς ένιωσε όταν άκουσε την πρότασή της. Η κόρη του τηλεφώνουσε και ήθελε να τον συναντήσει.

Ούτε καν θυμόταν τι είχαν συζητήσει. Ήθελε να θυμάται κάθε λεπτομέρεια, αλλά το ίδιο το γεγονός τον είχε γεμίσει δέος. Είχαν καθίσει σε ένα καφέ μιάμιση ώρα και μιλούσαν. Μόνο αυτή κι αυτός. Επειδή έτσι ήθελε εκείνη. Καμία σκληρή λέξη. Κανένας διαξιφισμός. Δεν είχε νιώσει ποτέ τόσο ζωντανός, τόσο παρών σε κάτι, μετά την Πρωτοχρονιά του 2004. Επέστρεφε συνεχώς σε αυτά τα ενενήντα λεπτά που είχαν περάσει μαζί.

Θα μπορούσαν να γίνουν περισσότερα. Θα γίνονταν περισσότερα. Αυτός είχε αρχίσει να δουλεύει πάλι. Ήθελε να δουλέψει. Πότε πότε έπιανε τον εαυτό του να αναπολεί τη δουλειά του. Σε συνάρτηση με κάτι βέβαια, αλλά το σημαντικότερο γι' αυτόν ήταν να βρίσκεται κοντά στη Βάνια. Είχε συμβιβαστεί με την ιδέα ότι δε θα γινόταν ποτέ ο πατέρας της. Κάθε προσπάθεια να πάρει αυτόν τον ρόλο από τον Βάλντεμαρ Λίτνερ θα κατέληγε σε απόλυτη καταστροφή για τον Σεμπάστιαν. Δεν ήταν και πολλά αυτά που είχε καταφέρει ως τώρα. Μια επίσκεψη στο νοσοκομείο και ενενήντα λεπτά σε ένα καφέ. Ωστόσο, κάτι ήταν κι αυτό.

Αποδοχή.

Κάποιο ενδιαφέρον.

Ίσως και η αρχή μιας φιλίας.

Ο Σεμπάστιαν ξεσκεπάστηκε και σηκώθηκε. Βρήκε το εσώρουχό του στο πάτωμα και τα υπόλοιπα ρούχα του πάνω στην καρέκλα, εκεί όπου τα είχε πετάξει πριν από εννέα ώρες. Έριξε μια τελευταία ματιά στον καθρέφτη, πέρασε το χέρι του στα μαλλιά του, άνοιξε την πόρτα και πήγε στο σαλόνι. Στάθηκε λίγο στο άνοιγμα της πόρτας. Ακούστηκε ένας ήχος από την κουζίνα του διαμερίσματος. Μουσική. Ένα κουτάλι πάνω σε πορσελάνη. Προφανώς, ο Γιούκε έτρωγε πρωινό χωρίς να τον περιμένει. Ο Σεμπάστιαν έκανε τα λιγούστα βήματα που απέμεναν μέχρι την τουαλέτα, μπήκε και κλείδωσε την πόρτα. Ήθελε να κάνει ντους, αλλά η σκέψη να μείνει και πάλι γυμνός με τον γιο της Γκουνίλα στο διπλανό δωμάτιο τον απέτρεψε. Τράβηξε

το καζανάκι, έπλυνε τα χέρια και το πρόσωπό του και βγήκε.

Στον δρόμο για την εξώπορτα, αντιλήφθηκε ότι ήταν αναγκασμένος να περάσει από την κουζίνα. Αλλά αυτό ήταν και το μόνο που είχε σκεφτεί να κάνει. Να περάσει. Το αγόρι που καθόταν εκεί μέσα θα έβλεπε μόνο μια πλάτη, αν σήκωνε το κεφάλι του. Ο Σεμπάστιαν πέρασε και πήγε στο χολ. Βρήκε τα παπούτσια του, τα έβαλε και κοίταξε στην κρεμάστρα για να βρει το μπουφάν του. Δεν το έβλεπε.

«Το μπουφάν σου είναι εδώ», ακούστηκε μια βραχνή φωνή από την κουζίνα.

Ο Σεμπάστιαν έκλεισε τα μάτια του και έβρισε σιγανά. Έτσι ήταν. Είχε βγάλει τα παπούτσια του στο χολ αλλά όχι και το μπουφάν του. Ήθελε να φαίνεται ότι δε θα έμενε εκεί, παρόλο που και οι δυο τους ήξεραν ότι αυτό ακριβώς θα έκανε. Είχε βγάλει το μπουφάν του στην κουζίνα καθώς αυτή άνοιγε ένα μπουκάλι κρασί.

Ο Σεμπάστιαν αναστέναξε βαθιά και μπήκε στην κουζίνα. Στο τραπέζι καθόταν ένας νεαρός γύρω στα είκοσι, μάντεψε ο Σεμπάστιαν, με ένα πιάτο γιαούρτι και ένα iPad μπροστά του. Έγνεψε με το κεφάλι δείχνοντας την καρέκλα, χωρίς να αφήσει το iPad από τα μάτια του.

«Εκεί».

Ο Σεμπάστιαν πήγε ως την καρέκλα και πήρε το μπουφάν.

«Ευχαριστώ».

«Ναι. Θέλεις κάτι;»

«Όχι».

«Πήρες αυτό που ήθελες;»

Η προσοχή του νεαρού ήταν ακόμα στραμμένη στο iPad μπροστά του, πάνω στο τραπέζι. Ο Σεμπάστιαν τον κοίταξε. Το απλούστερο και για τους δυο τους θα ήταν να αφήνε ασχολίαστη την τελευταία ερώτηση, να γύριζε και να έφευγε. Αλλά, γιατί να το κάνει τόσο απλό;

«Έχεις καφέ;» ρώτησε ο Σεμπάστιαν, ενώ συγχρόνως έβαζε το μπουφάν του.

Αφού ο γιος της Γκουνίλα δεν τον ήθελε εδώ, σκέφτηκε να

μείνει λίγο. Δεν τον ένοιαζε. Ο νεαρός σήκωσε το κεφάλι του από αυτό που διάβαζε και τον κοίταξε με έκπληξη.

«Στον πάγκο», είπε και έγνεψε προς το μέρος του Σεμπάστιαν.

Αυτός θεώρησε ότι ο καφές βρισκόταν πίσω του. Γύρισε. Στην αρχή, δεν είδε την καφετιέρα ή ό,τι τέλος πάντων ήταν αυτό που περίμενε να δει. Μετά, διέκρινε ένα μαύρο στρογγυλό πράγμα που περισσότερο έμοιαζε με κράνος μοτοσικλέτας αλλά είχε ένα δικτυωτό πλέγμα κάτω από κάποιου είδους βρύση, κουμπιά στο πλάι, και ακόμα περισσότερο μέταλλο στο πάνω μέρος. Τρία μικρά γυάλινα φλιτζάνια υπήρχαν δίπλα στη συσκευή και ο Σεμπάστιαν υπέθεσε ότι από αυτήν έβγαινε κάποιου είδους ρόφημα.

«Ξέρεις πώς λειτουργεί;» ρώτησε ο νεαρός όταν είδε ότι ο Σεμπάστιαν δεν έκανε καμία κίνηση να πλησιάσει τη συσκευή.

«Όχι».

Ο Γιούκε έσπρωξε προς τα πίσω την καρέκλα του, σηκώθηκε, προσπέρασε τον Σεμπάστιαν και πήγε στον πάγκο.

«Τι θέλεις;»

«Κάτι δυνατό. Πήγε ως αργά χθες».

Ο Γιούκε του έριξε μια κουρασμένη ματιά, πήρε κάποιου είδους κάψουλα από ένα κουτί δίπλα στη συσκευή, που ο Σεμπάστιαν ούτε καν είχε δει, άνοιξε το καπάκι της συσκευής, έβαλε μέσα την κάψουλα, έκλεισε το καπάκι πάλι και έβαλε ένα από τα φλιτζάνια στο δικτυωτό πλέγμα, ενώ ταυτόχρονα πάτησε ένα από τα κουμπιά στο πλάι.

«Λοιπόν, ποιος είσαι εσύ;» ρώτησε κοιτάζοντας με αδιάφορο βλέμμα τον Σεμπάστιαν.

«Είμαι ο καινούργιος μπαμπάς σου».

«Καλό. Αστείο. Αυτή θα μπορούσε να κρατήσει...»

Ξαναγύρισε στο τραπέζι. Ξαφνικά, ο Σεμπάστιαν είχε την αίσθηση ότι ο Γιούκακι είχε περάσει μερικά παραπάνω πρωινά με λίγο παραπάνω άντρες στην κουζίνα του. Χωρίς να πει τίποτα, πήρε το φλιτζάνι από τη συσκευή. Ο καφές ήταν πράγματι πολύ δυνατός. Και καυτός. Έκαψε τη γλώσσα του αλλά τον ήπие όλον χωρίς να πει κάτι. Δύο λεπτά αργότερα βρισκόταν έξω στο σεπτεμβριανό πρωινό. Του πήρε μερικά δευτερόλεπτα για να προ-

σανατολιστεί και να πάρει τον συντομότερο δρόμο για το σπίτι του, για το διαμέρισμά του. Στην Ελινόρ Μπέργκβιστ.

Στη συγκάτοικό του ή όπως θα μπορούσε να την αποκαλέσει κανείς. Το πώς είχε καταλήξει στο σπίτι του αποτελούσε ακόμα κάποιου είδους αίνιγμα για τον Σεμπάστιαν.

Είχαν συναντηθεί τη χρονική περίοδο που ο Χίντε είχε αρχίσει να σκοτώνει τις πρώην ερωμένες του. Είχε αναζητήσει την Ελινόρ για να την προειδοποιήσει. Και κατέληξε να μετακομίσει εκείνη στο σπίτι του. Έπρεπε να την είχε ξαποστείλει. Αυτή, όμως, ήταν ακόμη εκεί.

Ο Σεμπάστιαν είχε αφιερώσει πολύ χρόνο για να ξεκαθαρίσει τη σχέση του με την Ελινόρ. Μερικά πράγματα τα ήξερε στα σίγουρα. Δεν την αγαπούσε, ούτε κατά διάνοια. Του άρεσε; Όχι, ούτε καν αυτό. Αλλά είχε εκτιμήσει αυτά που έκανε γι' αυτόν, όταν απρόσκλητη μετακόμισε στο σπίτι του. Η Ελινόρ έδωσε στη ζωή του κάποιου είδους κανονικότητα. Παρά τα προγνωστικά, περνούσε καλά μαζί της. Μαγείρευαν μαζί. Έβλεπαν τηλεόραση ξαπλωμένοι στο κρεβάτι. Έκαναν έρωτα. Συχνά. Αυτή σφύριζε. Χασκογελούσε. Όταν επέστρεφε στο σπίτι, του έλεγε πως της είχε λείψει. Δεν ήθελε να το παραδεχτεί, γιατί στην πραγματικότητα δεν ήθελε να είναι αλήθεια, αλλά η παρουσία της τον είχε κάνει, πρώτη φορά σε διάστημα πολλών χρόνων, να νιώθει το διαμέρισμά του σπίτι του. Ένα σπίτι. Δυσλειτουργικό αλλά, παρ' όλα αυτά, σπίτι.

Την εκμεταλλεύοταν; Απολύτως. Τελικά, δεν ενδιαφερόταν στο ελάχιστο γι' αυτήν. Όλα όσα του έλεγε έμπαιναν από το ένα αυτί και έβγαιναν από το άλλο. Ήταν σαν ήχος από σκηναίο. Αλλά ήταν σημαντικό να την έχει εκεί στη διάρκεια της αποθεραπείας του. Για να είναι ειλικρινής, δεν μπορούσε να φανταστεί πώς θα είχε καταφέρει να περάσει χωρίς αυτήν τις εβδομάδες που ήταν στο κρεβάτι με πνευμονία. Είχε πάρει άδεια από τη δουλειά της στο πολυκατάστημα και δεν είχε φύγει καθόλου από το πλευρό του. Αλλά όσο ευγνώμων κι αν της ήταν γι' αυτό, δεν ήταν αρκετό.

Η Ελινόρ ήταν μια θαυμάσια, σχεδόν αυτοαναιρετική, όχι απόλυτα υγιής οικιακή βοηθός με την οποία αυτός έκανε έρωτα. Αν και η ζωή του είχε γίνει ευκολότερη και ανετότερη σε όλα

τα επίπεδα, αυτό δε θα κρατούσε πολύ. Η συνήθεια και η καθημερινότητα που αυτή είχε φέρει ήταν κατασκευασμένη. Μια χίμαιρα. Ο Σεμπάστιαν το είχε εκτιμήσει κάποιο διάστημα, μάλιστα, το είχε ενισχύσει, αλλά τώρα ήταν σίγουρος ότι δεν ήθελε να το διατηρήσει άλλο.

Ήταν υγιής πάλι, είχε αρχίσει, αργά αργά, να πλησιάζει τη Βάνια, είχε δουλειά. Ήταν η αρχή για κάτι που θα μπορούσε να γίνει μια ζωή. Δεν τη χρειαζόταν άλλο. Έπρεπε να φύγει. Θα γινόταν καθετί άλλο εκτός από εύκολο. Το ήξερε αυτό.

Η Σιμπέκα Καν περιμένε. Ως συνήθως. Καθόταν στο παράθυρο της κουζίνας στον τρίτο όροφο του πολυκατοικισμένου διαμερίσματος στο προάστιο της Στοκχόλμης Ρίνκεμπι. Τα φύλλα των δέντρων είχαν αρχίσει να παίρνουν κόκκινα και κίτρινα χρώματα. Στους ανοικτούς χώρους μεταξύ των πολυκατοικιών έπαιζαν τα παιδιά από τους παιδικούς σταθμούς φωνάζοντας. Η Σιμπέκα δε θυμόταν πόσα χρόνια είχε καθίσει εκεί και έβλεπε τα παιδιά να παίζουν. Το ίδιο παράθυρο, το ίδιο διαμέρισμα, τα ίδια παιδιά. Ο χρόνος περνούσε τόσο γρήγορα εκεί έξω. Μέσα στην κουζίνα ήταν σαν να είχε σταματήσει.

Αγαπούσε το χρονικό διάστημα, όμως, από τη στιγμή που έφευγαν τα παιδιά και μέχρι να ξεκινήσει η ημέρα της. Ήταν δραστήριο άτομο και είχε πολλούς φίλους. Δούλευε ως βοηθός νοσοκόμα χωρίς να έχει ιατρικές γνώσεις, σπούδαζε σουηδικά και την περασμένη χρονιά είχε μπει στη σχολή για να γίνει κανονική βοηθός νοσοκόμα. Αλλά μία ή δύο ώρες τα πρωινά που ήταν ελεύθερη, καθόταν κοντά στο παράθυρο και κοίταζε τη ζωή έξω. Με κάποιον τρόπο, αυτό ήταν η δεύτερη ζωή της. Ήταν η στιγμή που απέδιδε σεβασμό και αγάπη στον Χαμίντ.

Αν μετρούσε προς τα πίσω, θα προσδιόριζε ακριβώς τα χρόνια που είχε καθίσει εκεί. Το ήξερε. Αλλά δεν άντεχε να το κάνει. Δεν άντεχε να αρχίσει καν. Τα αγόρια της ήταν η πιο αδιαμφισβήτητη απόδειξη για τον χρόνο που είχε περάσει. Ο Μεράν

πήγαινε στην τελευταία τάξη του γυμνασίου τώρα. Ο Έιερ πάλευε την πρώτη γυμνασίου. Τα πράγματα γι' αυτόν δεν ήταν το ίδιο εύκολα όπως για τον μεγάλο αδελφό του. Όταν ο Χαμίντ εξαφανίστηκε, ο Έιερ ήταν τεσσάρων χρόνων και ο Χαμίντ είχε κλείσει τα έξι. Η Σιμπέκα θυμόταν το χαμόγελό του όταν του έδωσε ο πατέρας του μια καινούργια σχολική τσάντα, μαύρη με δύο μπλε γραμμές, που θα την είχε όταν άρχιζε το σχολείο το φθινόπωρο. Τα χαρούμενα μαύρα μάτια του έλαμπαν από περηφάνια, που θα γινόταν μεγάλος. Το αγκάλιασμα πατέρα και γιου. Ύστερα από μία εβδομάδα, εξαφανίστηκε ο Χαμίντ. Σαν να τον κατάπιε η γη. Ήταν Πέμπτη. Μια ακόμα Πέμπτη πριν από πολύ καιρό.

Παράξενο... Όσο περνούσε ο καιρός, της έλειπε όλο και περισσότερο. Τώρα ήταν εκεί πάλι. Μέσα από τις αναμνήσεις της. Ήταν αυτές που δεν άντεχε. Αλλά οι σκέψεις της αδιαφορούσαν για το τι ήθελε. Αυτές γλιστρούσαν τόσο εύκολα κάμπτοντας τις προσπάθειές της να τις ελέγξει. Πήγαιναν σε φίλους που έρχονταν και ήταν παρόντες. Στις ερωτήσεις των παιδιών και το κλάμα τους. Στο καλό κοστούμι του Χαμίντ, που αυτή είχε πάρει από το καθαριστήριο, και από τότε μάταια τον περιμένε. Ένα καρουζέλ από εικόνες και στιγμές που κινούνταν από την ελπίδα ότι οι σκέψεις θα έβρισκαν κάτι που της είχε διαφύγει, κάτι που θα έκανε τα πάντα κατανοητά. Αλλά πάντα απογοητευόταν. Κάθε λεπτομέρεια είχε εξεταστεί χιλιάδες φορές, κάθε πρόσωπο της ήταν ήδη γνωστό. Ήταν τελείως άσκοπο.

Για να ξεφύγει από τις σκέψεις, σηκώθηκε και στάθηκε μπροστά στο παράθυρο. Ήταν Παρασκευή και σύντομα θα ερχόταν αυτός. Το ήξερε. Μαζί με τη σημερινή θα είχαν περάσει δύο ημέρες που δεν είχε εμφανιστεί αυτός στο σπίτι. Όχι ότι έλπιζε πια πως θα έπαιρνε κάποια απάντηση. Αυτοί είχαν σταματήσει να απαντούν εδώ και πολύ καιρό αλλά εκείνη αρνιόταν να εγκαταλείψει. Συνέχιζε να στέλνει γράμματα. Είχε κάνει εξάσκηση στα σουηδικά της, τον γραφικό της χαρακτήρα και τις λέξεις της επίσημης γλώσσας. Είχε γίνει τόσο καλή στο να γράφει στις υπηρεσίες, που πολλοί από τους φίλους ζητούσαν τώρα τη βοήθειά της.

Τον είδε. Τον ταχυδρόμο. Ερχόταν, ως συνήθως, στο ανηφορικό δρομάκι με το ποδήλατό του και άρχιζε τη διανομή στην πόρτα με τον αριθμό δύο, μετά στο τέσσερα και στο έξι. Μετά, θα έφτανε και στο οκτώ. Στη δική της πόρτα.

Περίμενε ώσπου να τον δει να φεύγει από το έξι πριν αρχίσει να βαδίζει αργά προς το χολ. Προσπαθούσε να περπατάει όσο πιο αθόρυβα γινόταν. Όχι ότι το χρειαζόταν, αλλά επειδή έλπιζε ότι, κάνοντας ησυχία, κατά κάποιον τρόπο, αυξάνονταν οι πιθανότητες. Ως τώρα αυτό δεν είχε βοηθήσει.

Στάθηκε στην πόρτα και αφουγκράστηκε. Ύστερα από λίγο, ακούστηκε ο υπόκωφος μεταλλικός ήχος, όταν άνοιξε η εξώπορτα κάτω. Φαντάστηκε πως ο ταχυδρόμος προχώρησε προς το ασανσέρ και πάτησε το κουμπί. Πήγαινε πάντα στον τελευταίο όροφο και μετά κατέβαινε, περνώντας από κάθε όροφο. Αυτή ήταν η ρουτίνα του. Η δική της ήταν να στέκεται ακίνητη στο χολ.

Πήγε πιο κοντά στην πόρτα και άκουσε. Δύο ειδών ήχοι. Ένας απ' έξω, μακριά. Ένας κοντά, η δική της αναπνοή και ο ήχος από την κατάψυξη. Δύο διαφορετικοί κόσμοι χωρισμένοι από ξύλο και μια γραμματοθυρίδα από μέταλλο. Απ' έξω ακούστηκαν βήματα. Πίεσε το σώμα της πάνω στην πόρτα. Υπήρχε θρησκευτική κατάνυξη σε αυτό που έκανε τώρα. Ή θέλει ο Αλλάχ ή δε θέλει.

Ένας εκκωφαντικός κρότος ακούστηκε, όταν από το επαναφερόμενο με ελατήριο καπάκι της γραμματοθυρίδας έπεσε μια στοίβα με έγχρωμες διαφημίσεις πάνω στο πάτωμα, μπροστά στα πόδια της. Οι ήχοι και ο κόσμος απ' έξω εξαφανίστηκαν, όταν η Σιμπέκα με μεγάλη προσοχή έσκυψε σε αυτά που βρισκόνταν στο χαλάκι της πόρτας. Κάτω από τις εβδομαδιαίες προσφορές του σουπερ μάρκετ υπήρχε ένας λευκός φάκελος. Από την SVT*. Αυτή τη φορά ο Αλλάχ ήθελε.

* Σουηδική Ραδιοφωνία και Τηλεόραση.

Δεν ήταν δικό της λάθος. Ήταν, πράγματι ήταν, αλλά ήταν ένα σφάλμα. Οποιοσδήποτε μπορούσε να υποπέσει σε σφάλμα. Η Μαρία ήταν υπερβολικά δυσαρεστημένη. Φυσικά, και είχε κουραστεί. Αλλά και ποιος δεν είχε; Και δεν ήταν καθόλου έτοι. Δεν είχε κάνει ηθελημένα παρέκκλιση. Ήταν σφάλμα.

Και όλα ήταν τόσο καλά μέχρι πριν από μερικές ώρες. Παρά τη βροχή.

Τον Ιούλιο η Μαρία συμπλήρωσε τα πενήντα. Η Κάριν της είχε κάνει δώρο ένα ταξίδι στο βουνό. Στο τρίγωνο της Γέμπλαντ. Στουρουλβόν –Μπλοχάμαρεν– Σίλαρνα.

Η Κάριν είχε την εντύπωση ότι μόνο αυτά τα ονόματα έκαναν το ταξίδι πιο πολυτελές απ' ό,τι ήταν. Ακούγονταν σαν εξωτικά μέρη. Στο βουνό, αλλά ήταν αρκετά εύκολη η πεζοπορία εκεί. Αυτό ήταν το σκεπτικό. Χωρίς ταλαιπωρία. Κοντινές, ημερήσιες εκδρομές και μετά ντους, σάουνα, φαγητό, κρασί και ένα καλό κρεβάτι όταν έφταναν στα διάφορα ορεινά καταφύγια. Η Κάριν είχε κάνει πεζοπορία εκεί πάνω μαζί με τον Φρέντρικ πριν από χρόνια και νόμιζε ότι αυτό ήταν ό,τι έπρεπε. Μια δυνατή αίσθηση της φύσης μαζί με λίγη πολυτέλεια. Και αρκετό χρόνο για να μιλήσουν.

Ήταν ένα καλό δώρο. Ένα ακριβό δώρο. Το ταξίδι ως εκεί, τέσσερις διανυκτερεύσεις και αντίστοιχα δείπνα για τις δυο τους είχε φτάσει να είναι πενταψήφιος αριθμός. Ωστόσο, το άξιζε η Μαρία. Ήταν η καλύτερη φίλη της. Εδώ και πάρα πολλά χρόνια. Αυτή βρισκόταν πάντα εκεί για την Κάριν όταν όλοι οι άλλοι έκαναν πίσω. Καρκίνο στο στήθος, διαζύγιο, ο θάνατος της μητέρας της. Όλα αυτά τα είχαν περάσει μαζί. Φυσικά, είχαν περάσει και πολύ καλά πάμπολλες φορές, αλλά δεν είχαν ποτέ κάνει πεζοπορία στα βουνά. Η Μαρία δεν είχε πάει βόρεια. Καιρός ήταν να το κάνει τώρα.

Η Κάριν είχε επιλέξει το τελευταίο ταξίδι πριν κλείσουν τα καταφύγια. Στο τέλος του Σεπτέμβρη. Για να αποφύγουν την πολυκοσμία που υπήρχε το καλοκαίρι και για να έχει η Μαρία λίγο χρόνο να οργανωθεί και να πάρει άδεια από τη δουλειά της, αλλά και επειδή η Κάριν έλπιζε ότι το φθινόπωρο θα ήταν η κατάλληλη

εποχή για μια τέτοια εξόρμηση στη φύση. Τα βουνά θα έδειχναν την καλύτερη πλευρά τους στην αγαπημένη φίλη της.

Το ότι θα έκανε κατακλισμό χωρίς σταματημό από την ώρα που κατέβηκαν από το τρένο δεν το είχε καν φανταστεί.

Όμως, έτσι είχε η κατάσταση.

«Αυτοί εδώ είπαν ότι θα έχει καλύτερο καιρό την επόμενη εβδομάδα», απάντησε ο οδηγός του πούλμαν που τις περίμενε για να τις μεταφέρει στο καταφύγιο του Στουρουλβόν, όταν τον ρώτησαν αν ξέρει κάτι για τον καιρό.

«Δηλαδή θα βρέχει όλες τις ημέρες;» Ήταν έκδηλη η απογοήτευση στη φωνή της Μαρίας.

«Ναι. Έτσι λένε», επιβεβαίωσε ο οδηγός.

«Ο καιρός μπορεί να γυρίσει γρήγορα εδώ στα βουνά. Θα δεις ότι όλα θα πάνε καλά», είπε η Κάριν για να την ενθαρρύνει όταν κατέβηκαν από το πούλμαν.

Και όλα είχαν αρχίσει καλά. Έφτασαν στο καταφύγιο, τους οδήγησαν στο δωμάτιό τους, απλό αλλά ευχάριστο, έκαναν έναν περίπατο στη γύρω περιοχή, πήραν έναν απογευματινό υπνάκο, έκαναν σάουνα και μετά βούτηξαν στο κρύο νερό. Το βράδυ πήραν ένα υπέροχο δείπνο στο εστιατόριο του καταφυγίου. Ήπιαν καλό κρασί μαζί με το φαγητό και μετά λικέρ μαζί με τον καφέ.

Σήμερα σηκώθηκαν στις εφτά το πρωί. Μετά το πρωινό, έφτιαξαν σάντουιτς για να τα πάρουν μαζί τους για μεσημεριανό και γέμισαν ένα θερμός με καφέ. Λίγο πριν από τις οκτώμισι έφυγαν. Ο ουρανός ήταν καθαρός. Έτσι κι αλλιώς, δεν τους πείραζε, μια και οι δύο είχαν βάλει ρούχα κατάλληλα για βροχή, μπότες και είχαν μαζί τους και αλλαξιές.

Διέσχισαν το Στουρουλβόν και άρχισαν να βαδίζουν παράλληλα με την όχθη μέσα στο βλαστώδες φαράγγι που, σύμφωνα με τον χάρτη του ξενοδοχείου, ονομαζόταν Πάρκεν. Περιπατούσαν αργά. Κουβέντιαζαν, σταματούσαν για να φωτογραφίσουν ή μόνο να χαρούν τη φύση γύρω τους. Δε βιάζονταν. Ήταν μόνο δώδεκα χιλιόμετρα μεταξύ του Στουρουλβόν και του Μπλοχάμαρεν, που ήταν ο επόμενος προορισμός τους. Ύστερα από τρία χιλιόμετρα, άφησαν το δάσος με τις σημύδες, συνέχισαν

σε ένα πλάτωμα και από εκεί προς τα πάνω για το καταφύγιο Ουλβοτγιάρν. Όταν έφτασαν, είχαν σχεδόν ξεχάσει ότι έβρεχε. Είδαν ότι είχαν μια μεγάλη ανωφέρεια μπροστά τους μετά το διάλειμμα και γι' αυτό έφαγαν σιγά σιγά το μεσημεριανό και ήπιαν τον καφέ τους. Συμφώνησαν ότι ο κακός καιρός θα ήταν κάτι που θα θυμούνταν αργότερα και θα γελούσαν. Ενδεχομένως πάρα πολύ αργότερα, αλλά, πάντως, κάποια φορά... Μετά τον καφέ, συνέχισαν, πότε πότε σιωπηλές και άλλοτε κουβεντιάζοντας έντονα.

Ύστερα από ακόμα μία ώρα, είδαν το καταφύγιο του Μπλοχάμαρεν στην κορυφή του βουνού. Συμφώνησαν ότι το ντους και η σάουνα είχαν απόλυτη προτεραιότητα. Έχοντας ανακτήσει τις δυνάμεις τους, συνέχισαν στη γυμνή και πολύ υγρή βουνοπλαγιά.

Ένα χιλιόμετρο περίπου πριν από το καταφύγιο, σταμάτησαν, έβγαλαν τα κύπελλά τους και ήπιαν νερό από έναν ορμητικό χείμαρρο. Δεν μπορούσε η Κάριν να θυμηθεί γιατί είχε τραβήξει λίγο προς τα πάνω την πλαστική θήκη με τα χαρτιά του ταξιδιού τους. Είχε ανοίξει το σακίδιό της για να βγάλει τη σακούλα με τα φιστίκια και τις σταφίδες και για κάποιον λόγο έριξε μια ματιά στα χαρτιά.

Δεν μπόρεσε να καταλάβει τι ήταν αυτό που έβλεπε. Ξανακοίταξε, διαπίστωσε τι είχε συμβεί και άφησε την πλαστική θήκη να ξαναπέσει στο σακίδιο, ενώ σκεφτόταν ποιος θα ήταν ο καλύτερος τρόπος να πει για την ανακάλυψή της στη Μαρία. Θεώρησε ότι δεν υπήρχαν πολλοί καλοί τρόποι. Υπήρχε μόνο η αλήθεια.

«Πού να πάρει ο διάβολος», είπε για να δείξει ξεκάθαρα ότι αυτό που μόλις είχε διαβάσει δεν την άφησε καθόλου αδιάφορη.

«Τι συμβαίνει;» αναρωτήθηκε η Μαρία με το στόμα γεμάτο φιστίκια. «Αν ξέχασες κάτι, να γυρίσεις πίσω μόνη σου και να το πάρεις. Διανοητικά βρισκόμαστε μέσα στη σάουνα με μια μπύρα στο χέρι».

«Όχι, όταν κοιτάξα τα χαρτιά του ταξιδιού...»

«Τι λες;» Η Μαρία έβαλε το κύπελλό της μέσα στον χείμαρρο, το γέμισε, ήπιε μια γουλιά και έχυσε το υπόλοιπο.

«Έχουμε... Έχουμε κάνει λάθος».

«Μα τι λες; Κάναμε κάπου λάθος στον δρόμο; Ή...»

Η Μαρία κρέμασε το κύπελλο στο σακίδιο και ετοιμάστηκε να συνεχίσει. Η Κάριν δαγκώθηκε.

«Το Μπλοχάμαρεν είναι εκεί πάνω. Εμείς θα πάμε στο Σίλαρνα σήμερα.

Η Μαρία σταμάτησε και την κοιτάξε με ύφος γεμάτο απορία.

«Μα εσύ έλεγες Μπλοχάμαρεν όλη την ημέρα. Από το Στουρουλβόν στο Μπλοχάμαρεν και μετά στο Σίλαρνα. Αυτό έλεγες όλη την ώρα».

«Ναι, το ξέρω. Είχα την εντύπωση ότι έτσι ήταν, αλλά έχουμε κλείσει θέσεις στο Σίλαρνα απόψε και αύριο το βράδυ στο Μπλοχάμαρεν. Έτσι γράφει στο χαρτί».

Η Μαρία συνέχιζε να την κοιτάζει με απορία. Όχι τώρα. Όχι τώρα που βρίσκονταν τόσο κοντά. Η Κάριν αστειευόταν. Έπρεπε να αστειευόταν.

«Συγγνώμη».

Η Κάριν συνάντησε τη ματιά της Μαρίας και η Μαρία κατάλαβε αμέσως. Δεν αστειευόταν. Αλλά ίσως να μην ήταν και τόσο τρομερό. Είχαν πάει λίγο λάθος. Έλπιζε ότι θα χρειάζονταν να πάνε πίσω κανένα χιλιόμετρο.

«Και πόσο μακριά είναι το Σίλαρνα;»

Η Κάριν δίστασε. Διέκρινε στη φωνή της Μαρίας ότι ήταν έτοιμη να εκραγεί. Αλλά να πει «λίγο ακόμα» ή «όχι και τόσο μακριά» δεν ήταν λύση. Και πάλι, ήταν υποχρεωμένη να πει μόνο την αλήθεια.

«Δεκαεννέα χιλιόμετρα».

«Δεκαεννέα χιλιόμετρα! Πλάκα μου κάνεις!»

«Μεταξύ Μπλοχάμαρεν και Σίλαρνα είναι δεκαεννέα χιλιόμετρα. Δεν έχουμε φτάσει ακόμη στο Μπλοχάμαρεν, οπότε είναι δεκαοκτώ. Ίσως δεκαεφτά».

«Διάβολε... Είναι ακόμα τέσσερις ώρες!»

«Συγγνώμη».

«Πόση ώρα θα είναι ημέρα ακόμη;»

«Δεν ξέρω».

«Γαμώτο! Δε γίνεται! Δεν μπορούν να μας δεχτούν αυτοί εκεί

πάνω απόψε και να πάμε στο Σύλαρνα αύριο; Να αλλάξουμε τη διανυκτέρευση. Πρέπει να είναι δυνατόν».

Προς στιγμήν, ένιωσε ανακούφιση η Κάριν. Βεβαίως. Αυτή ήταν η λύση. Έξυπνη Μαρία. Σίγουρη ότι η λύση του προβλήματος ήταν τόσο κοντά, έβγαλε από το σακίδιο τα χαρτιά και το κινητό της.

Δε γινόταν να αλλάξουν τη διανυκτέρευση. Δεν υπήρχαν θέσεις. Η τελευταία φορά που είναι ανοιχτά κάθε χρονιά είναι πάντα πολύ δημοφιλής. Αν είχαν φουσκωτά στρώματα ή κάτι άλλο που μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν για στρώμα, θα μπορούσαν να κοιμηθούν στην παράγκα. Μπορούσαν να κανονίσουν δύο θέσεις για δείπνο μετά τις εννέα και μισή. Δυστυχώς. Η Κάριν και η Μαρία είχαν ζυγίσει την κατάσταση, αλλά η Μαρία δήλωσε ότι αρνιόταν να κοιμηθεί σε μια κωλοπαράγκα, έβαλε στην πλάτη της το σακίδιο και άρχισε να περπατάει.

Στην αρχή, η Μαρία δεν ήθελε να μιλήσει. Στη συνέχεια, δεν άντεξε. Έτσι νόμιζε η Κάριν. Αν και έβρεχε και ο αέρας της μαστίγωνε τα μάγουλα, το πρόσωπο της Μαρίας είχε μια γκριζα απόχρωση και το δέρμα της κρεμόταν σαν να μην είχε καθόλου μυς.

Έδειχνε εξαντλημένη. Σχεδόν ούτε απαντούσε. Η Κάριν προσπαθούσε να είναι εύθυμη, αλλά καταλάβαινε ότι αυτό γινόταν ολοένα και δυσκολότερο.

Δεν ήταν δικό της λάθος. Ή ήταν; Πράγματι ήταν. Αλλά οφειλόταν σε αθέλητο σφάλμα.

«Περίμενε! Να κάνουμε ένα διάλειμμα», είπε η Κάριν αφού είχαν περπατήσει ακόμα μιάμιση ώρα.

«Πού να πάρει και να σηκώσει! Δεν είναι καλή ιδέα. Είναι καλύτερα να προχωρήσουμε μήπως και φτάσουμε κάποτε».

«Φάε μερικά φιστίκια να πάρεις λίγη ενέργεια. Πρέπει να γεμίσω το μπουκάλι με νερό». Έδειξε με το κεφάλι της το νερό που έτρεχε μερικά μέτρα πιο κάτω από το σημείο όπου περπάταγαν.

«Δε θα μπορέσεις να κατεβείς εκεί κάτω».

«Και βέβαια μπορώ».

Η Κάριν ακουγόταν πιο σίγουρη απ' ό,τι ήταν. Έκανε τα πά-

να για να ακούγεται θετική και να μην αρχίσει κι αυτή την γκρίνια. Έλπιζε ότι ένα δείπνο και μιας νύχτας ύπνος θα έκαναν τη Μαρία να αλλάξει διάθεση για να μην πάνε κατά διαόλου όλες οι διακοπές τους. Περπάτησε στην άκρη. Η Μαρία είχε δίκιο. Θα ήταν δύσκολο να κατεβεί εκεί κάτω. Ήταν αρκετά απότομα. Δύσκολο, αλλά όχι αδύνατο.

Η Κάριν έκανε ακόμα ένα βήμα προς την άκρη και το έδαφος χάθηκε κάτω από τα πόδια της. Έπεσε, έβγαλε μια κραυγή προσπαθώντας να βρει κάτι για να πιαστεί. Το αριστερό της χέρι άρπαξε κάτι αλλά αυτό έσπασε και κύλησε κάτω από την άκρη παρασύροντας χώμα, λάσπη και πέτρες. Χτύπησε το δεξί της γόνατο. Πρόλαβε να σκεφτεί ότι αυτό δε θα την εμπόδιζε να φτάσει στο Σίλαρνα, πριν σταματήσει περίπου ένα μέτρο πριν από το νερό. Μερικές πέτρες κατρακύλησαν πίσω της αλλά σταμάτησαν στη λάσπη.

«Για τ' όνομα του Θεού! Είσαι καλά;» ρώτησε ανήσυχη η Μαρία από πάνω.

Η Κάριν σηκώθηκε με δυσκολία και κάθισε. Άρχισε να ψάχνεται. Το ανοιχτόχρωμο αδιάβροχό της ήταν σαν να είχε κάνει δέκα γύρους σε αγώνα πάλης στη λάσπη, αλλά το σώμα της τα είχε καταφέρει. Πονούσε λίγο στο γόνατο, αλλά αυτό ήταν όλο.

«Καλά είμαι».

«Τι είναι αυτά που κρατάς στο χέρι σου;»

Είχε κάτι στο χέρι της; Η Κάριν κοίταξε και το πέταξε ξεφωνίζοντας από φόβο. Ήταν ένα χέρι. Ένα σκελετωμένο χέρι. Ήταν τα κόκαλα από το μπράτσο που ήταν σπασμένα στον αγκώνα. Κοίταξε προς τα πάνω στο μέρος από όπου έπεσε. Περίπου ένα μέτρο πιο κάτω από εκεί όπου στεκόταν η Μαρία, διακρινόταν το υπόλοιπο του χεριού και δίπλα του ήταν ένα κρανίο γεμάτο λάσπες.

Τώρα πια η Κάριν ήταν σίγουρη. Οι διακοπές είχαν πάει κατά διαόλου.

Ελινόρ Μπέργκβιστ. Ο Βάλντεμαρ Λίνερ αναστέναξε δυνατά. Είχε εμφανιστεί στο γραφείο του πρώτη φορά πριν από δύο μήνες. Είχε τηλεφωνήσει στην εταιρεία και είχε κλείσει ραντεβού. Επέμενε να συναντήσει ειδικά αυτόν. Ο σκοπός της επίσκεψης δεν ήταν ξεκάθαρος ούτε και είχε προσδιορίσει τις επόμενες συναντήσεις. Είχε να κάνει με κάποια εταιρεία που επρόκειτο να ξεκινήσει και χρειαζόταν βοήθεια. Παρότι την είχε βοηθήσει όσο περισσότερο μπορούσε, δεν είχε γίνει τίποτα. Η Ελινόρ δεν είχε καταφέρει να το προχωρήσει. Γι' αυτόν τον λόγο αναρωτιόταν γιατί ήθελε να τη συναντήσει ειδικά αυτός. Είχε πει πως τον είχε συστήσει κάποιος γνωστός της. Ο Βάλντεμαρ είχε αναρωτηθεί ποιος ήταν ο γνωστός αλλά η Ελινόρ πάλι δεν έδωσε σαφή απάντηση. Επίσης. Στη συνέχεια, αποδείχτηκε ότι υπήρχε μια σειρά ερωτήσεων στις οποίες δεν μπορούσε να απαντήσει, όπως τι είδους εταιρεία ήθελε να ξεκινήσει και ποια θα ήταν η δραστηριότητά της.

Αλλά σήμερα θα ήταν η τελευταία τους συνάντηση και μετά αυτός θα ξεχνούσε την Ελινόρ Μπέργκβιστ για πάντα. Στον δρόμο προς την πόρτα πίεσε τα χέρια του στην πονεμένη μέση του και τέντωσε την πλάτη όσο περισσότερο μπορούσε. Άνοιξε την πόρτα της μικρής ρεσεψιόν. Αυτή σηκώθηκε από τον μαύρο καναπέ μόλις τον είδε.

«Γεια σου, Ελινόρ. Καλώς ήρθες».

«Ευχαριστώ».

Εκείνη του χαμογέλασε όταν χαιρετήθηκαν διά χειραψίας. Την οδήγησε στο γραφείο του, έβγαλε το κόκκινο παλτό της πριν καθίσει στην καρέκλα απέναντί του βάζοντας την τσάντα στα γόνατά της.

«Έχω μαζί μου τα χαρτιά που μου έδωσες», άρχισε να λέει και έβαλε το χέρι στην τσάντα της.

«Ελινόρ», τη διέκοψε ο Βάλντεμαρ, υπήρχε κάτι στον τρόπο με τον οποίο πρόφερε το όνομά της που έκανε αυτή να σταματήσει αμέσως να ψάχνει στην τσάντα. Σήκωσε το κεφάλι της και τον κοίταξε. «Δε νομίζω ότι είσαι πελάτης μας».

Η Ελινόρ κοκάλωσε. Είχε κινήσει τις υποψίες του; Είχε κά-

νει κάποιο λάθος; Είχε αυτός, με κάποιον τρόπο, καταλάβει ότι αυτή κάθε άλλο παρά ήταν εκεί για να την καθοδηγήσει σε οικονομικά θέματα αλλά για να... Γιατί ήταν τελικά εκεί; Ήθελε να δει μόνο ποιος ήταν. Τι ήταν. Είχε την εντύπωση ότι είχε πολύ ενδιαφέρον να κάθεται εδώ απέναντι σε έναν παράνομο που ασχολείται με θέματα οικονομικού εγκλήματος, είχε απειλήσει τον άντρα της και, ίσως, ήταν αναμειγμένος σε δολοφονία.

Όταν μετακόμισε στον αγαπημένο της Σεμπάστιαν, είχε βρει μια πλαστική σακούλα με χαρτιά. Μια σακούλα που ο Σεμπάστιαν αγχωνόταν όταν του την ανέφερε και την είχε παρακαλέσει να την πετάξει. Να την καταστρέψει. Αλλά αυτή δεν το είχε κάνει.

Είχε διαβάσει το περιεχόμενο των χαρτιών. Αναγνώρισε ένα όνομα «Ντακτέα Ινβέστ» και κατάλαβε ότι ο Βάλντεμαρ Λίτνερ κινούνταν σίγουρα παράνομα. Κανένας αναμειγμένος στην υπόθεση Ντακτέα, για την οποία είχαν γραφτεί τόσα πολλά στις εφημερίδες πριν από μερικά χρόνια, δεν μπορούσε να είναι αθώος. Ήταν σίγουρη γι' αυτό.

Κάποια φορά που ο Σεμπάστιαν ήταν στο σπίτι με πνευμονία, τον είχε ρωτήσει για τον Βάλντεμαρ. Είχε μόνο αναρωτηθεί ποιος ήταν αυτός. Τίποτε άλλο. Ο Σεμπάστιαν είχε εξαγοιωθεί. Τη ρώτησε πού είχε ακούσει αυτό το όνομα, τι ήξερε γι' αυτόν. Εκείνη του είπε τι ήξερε, πως είχε κοιτάξει το περιεχόμενο της σακούλας που της είχε πει να πετάξει. Από εκεί και μετά του είπε ψέματα. Στην ερώτηση που επακολούθησε, αν είχε πετάξει τη σακούλα.

Συγχρόνως είχε χαρεί πολύ. Η αντίδραση του Σεμπάστιαν έδειχνε ότι βρισκόταν στον σωστό δρόμο. Ο Σεμπάστιαν έδειχνε να φοβάται τον Λίτνερ. Εκείνη βοηθούσε ουσιαστικά τον Σεμπάστιαν, όταν με δική της πρωτοβουλία ερευνούσε τον Βάλντεμαρ και με την πάροδο του χρόνου τον έστειλε εκεί όπου ανήκε. Αλλά τώρα φαινόταν ότι η έρευνα είχε πάρει τέλος.

«Γιατί να μην είμαι πελάτης;» αναρωτήθηκε η Ελινόρ και μετακίνησε λίγο την καρτέλα έτοιμη να φύγει γρήγορα από εκεί, αν θεωρούσε ότι ο Βάλντεμαρ ετοιμαζόταν να φερθεί βίαια.

«Δε νομίζω ότι μπορώ να σε βοηθήσω. Είναι η τέταρτη φορά που συναντιόμαστε κι εσύ δεν έχεις αρχίσει ακόμη την εταιρεία σου».

«Μεσολάβησαν μερικά πράγματα...»

«Ξέρεις τι προτείνω να κάνουμε; Ξεκινάς την εταιρεία σου και, όταν έχει αρχίσει να λειτουργεί και έχεις όλα τα χαρτιά έτοιμα, έρχεσαι ξανά και τότε βλέπουμε τι μπορούμε να κάνουμε.»

Προς μεγάλη του έκπληξη, είδε την Ελινόρ να γνέφει καταφατικά και να σηκώνεται από την καρέκλα της.

«Ναι. Ίσως αυτό είναι το καλύτερο.»

Ο Βάλντεμαρ στεκόταν ακίνητος. Πίστευε ότι, με κάποιον τρόπο, θα του πρόβαλε αντιρρήσεις. Είχε περάσει περισσότερες από έξι ώρες στο γραφείο του. Είχε πληρώσει γι' αυτές. Δεν είχε αποκομίσει τίποτα. Νόμιζε ότι η Ελινόρ θα γαντζωνόταν. Δεν ήξερε ακριβώς το γιατί, αλλά έδειχνε να είναι τέτοιος τύπος.

Τώρα, όμως, την έβλεπε να έχει πάρει το παλτό της και να πηγαίνει προς την πόρτα.

«Σ' ευχαριστώ πολύ. Ήταν πολύ εποικοδομητική συνάντηση», είπε αυτή και άνοιξε την πόρτα.

«Κι εγώ ευχαριστώ. Καλό είναι που έχεις αυτή την εντύπωση.»

Η Ελινόρ του χαμογέλασε, βγήκε και έκλεισε την πόρτα. Στη ρεσεψιόν έβαλε το παλτό της ενώ οι σκέψεις της έτρεχαν. Την είχε καταλάβει;

Πήρε βαθιά ανάσα και ηρέμησε. Είδε καθαρά την κατάσταση. Αυτή είχε δηλώσει την παλιά της διεύθυνση. Δεν υπήρχε καμία σύνδεση μεταξύ της ίδιας και του Σεμπάστιαν, εκτός και αν ο Λίτνερ την είχε παρακολουθήσει. Αυτό φαινόταν απίθανο. Μάλλον τα πράγματα ήταν έτσι όπως της τα είχε πει. Θεωρούσε ότι δεν μπορούσε να τη βοηθήσει. Δεν μπορούσε να κάνει κάτι παραπάνω. Ήταν ώρα να αναλάβουν την υπόθεση οι επαγγελματίες. Ο Σεμπάστιαν δε θα χρειαζόταν να μάθει ποτέ ότι ήταν αυτή που φρόντισε να εξαφανιστεί ο Βάλντεμαρ Λίτνερ. Αυτό θα ήταν το κρυφό της δώρο στον Σεμπάστιαν. Η δική της απόδειξη αγάπης.

Ύστερα από αυτό, τίποτα δε θα απειλούσε την ευτυχία τους.

Η Σιμπέκα τριγύριζε στο διαμέρισμα. Απογοητευμένη. Συγχρόνως, όμως, περιέμενε τόσο πολύ καιρό για κάτι σαν αυτό και τώρα που τελικά συνέβη ένιωθε φόβο. Κάθισε και ξανακοίταξε το γράμμα που είχε τοποθετήσει προσεκτικά πάνω στο τραπέζι. Το κείμενο κάλυπτε μόνο τη μισή σελίδα. Ένιωθε παράξενα που κάτι τόσο σημαντικό μπορούσε να είναι τόσο σύντομο.

Γεια σου, Σιμπέκα,

Σε ευχαριστώ για το γράμμα σου. Αντάμια που η απάντησή μας πήρε τόσο πολύ χρόνο. Εμείς εδώ στη σύνταξη έχουμε αξιολογήσει την πληροφορία που μας έδωσες και με μεγάλη ευχαρίστηση θα θέλαμε να σε συναντήσουμε.

Καλύτερα θα είναι να συναντηθούμε, χωρίς κάποια δέσμευση, ώστε να μπορέσουμε με τον καλύτερο τρόπο να συζητήσουμε την ιστορία σου και να δούμε με ποιον τρόπο θα μπορούσαμε να προχωρήσουμε με την εξαφάνιση του άντρα σου.

Επικοινωνήσε μαζί μας.

*Με φιλικούς χαιρετισμούς
Λέναρτ Στριντ
Δημοσιογράφος*

Στο κάτω μέρος του γράμματος, υπήρχαν διεύθυνση και μερικοί αριθμοί τηλεφώνων που ανήκαν στη σύνταξη. Η Σιμπέκα ξαναβέβαλε το γράμμα στον φάκελο. Έπρεπε να μιλήσει γι' αυτό με τους γιους της; Προφανώς όχι. Για την ίδια, η ελπίδα μπορούσε να λάμψει και να σβήσει. Συνηθισμένη ήταν. Είχε συμβεί τόσες πολλές φορές στη διάρκεια των χρόνων. Αλλά τα παιδιά της έπρεπε να προστατευτούν. Ήταν αρκετά επώδυνο που αναγκάζονταν να μεγαλώνουν χωρίς τον πατέρα τους. Αλλά δεν ήταν σίγουρη. Θα μπορούσε να τα καταφέρει μόνη της; Διάβασε ξανά το γράμμα για να δει αν έδινε κάποιες απαντήσεις αλλά την οδηγούσε πάλι στις ίδιες ερωτήσεις. Τι σημαίνει χωρίς κάποια δέσμευση; Ήταν μόνο ένας τρόπος για να μην αναλάβουν ευθύνες; Πώς θα αξιολογούσαν την ιστορία της; Ήταν αληθινή, αλλά έφτανε μόνο αυτό;

Θα τολμούσε να συναντήσει αυτόν τον άντρα μόνη της; Αυτό δε θα άρεσε στους συγγενείς και τους φίλους της. Θα είχαν δίκιο επί της ουσίας, αλλά ταυτόχρονα, δεν ήθελε να έχει κάποιον μαζί της. Θα την εμπόδιζαν. Θα μιλούσαν εκείνοι αντί γι' αυτήν και θα την έκαναν να κάθεται εκεί σιωπηλή. Τότε όλα θα ήταν άσκοπα. Δεν το ήθελε. Ήθελε να ακούσει τη δική της φωνή να μιλάει γι' αυτό. Να αντέξει και να φτάσει ως το τέλος. Βέβαια, οι φίλοι της ήξεραν πόσο πολύ είχε παλέψει γι' αυτό, ότι δεν είχε εγκαταλείψει, αλλά θα καταλάβαιναν ότι εδώ είναι Σουηδία. Εδώ μπορούσαν οι γυναίκες να συναντήσουν άντρες χωρίς συνοδεία τρίτου. Αμφίβολο.

Γι' αυτό και κανένας δε θα μάθαινε τίποτα. Πήγε στο χολ και κάθισε μπροστά στο μαύρο ασύρματο τηλέφωνο, που βρισκόταν πάνω σε ένα μικρό τραπεζάκι, και θυμήθηκε όταν αυτή και ο Χαμίντ ήρθαν πρώτη φορά στο σπίτι έχοντας αυτό. Ένα τηλέφωνο. Αγορασμένο στο μεγάλο πολυκατάστημα, στην περιοχή που τώρα λέγεται Μπρόμα Μπλοκς, στο οποίο υπήρχαν τόσες πολλές συσκευές τηλεοράσεων που αυτή νόμιζε ότι δεν ήταν αλήθεια. Ένας ολόκληρος τοίχος από κινούμενες εικόνες. Τη μια σειρά μετά την άλλη, με συσκευασίες από ακουστικά μέχρι dvd. Υπεραφθονία. Αυτή και ο Χαμίντ αλληλοκοιτάχτηκαν και χαμογέλασαν βλέποντας όλες τις συσκευές. Νόμιζαν πως είχαν τώρα πολλά λεφτά αλλά, τελικά, είχαν πολύ λίγα.

Είχαν αγοράσει το τηλέφωνο και την πιο φτηνή τηλεόραση που μπόρεσαν να βρουν. Ο Σάιντ τους έφερε στο σπίτι με το αυτοκίνητό του. Θυμόταν που καθόταν στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου και χτυπούσε ανυπόμονα με τα δάχτυλά της τη λευκή συσκευασία με την εικόνα του τηλεφώνου. Περιέμενε πώς και πώς να την ανοίξει. Να το κρατήσει στα χέρια της.

Είχαν καθίσει πολλά βράδια προσπαθώντας να επικοινωνήσουν με συγγενείς και φίλους στο Κανταχάρ. Ήταν πάντα πολύ δύσκολο. Τα κινητά τηλέφωνα εκεί κάτω σπάνια λειτουργούσαν και, αν τελικά κατάφερε κανείς να επικοινωνήσει, η συνομιλία μπορούσε να διακοπεί οποιαδήποτε στιγμή. Παρ' όλα αυτά, θυμόταν με θέρμη αυτές τις στιγμές. Τη σύνδεση με την πατρίδα. Τις χαρούμενες φωνές.

Είχαν καθίσει εκεί μαζί, κοντά ο ένας στον άλλον, εκείνη και ο Χαμίντ. Η Σιμπέκα έφτιαχνε τσάι κι αυτός πληκτρολογούσε τους αριθμούς ελπίζοντας και οι δυο τους ότι θα τα κατάφεραν. Συχνά δεν έπαιρναν απάντηση, αλλά όταν αυτό γινόταν, ξεφώνιζαν και οι δυο από χαρά και πίεζαν τα αυτιά τους πάνω στο τηλέφωνο για να ακούσουν τις λέξεις από το παλιό τους σπίτι. Την άφηνε να ακούει. Της χαμογελούσε. Της χάιδευε το χέρι ενώ εκείνη καθόταν εκεί δίπλα του σιωπηλή και άκουγε μόνο. Ο Χαμίντ. Ο άντρας της.

Έπιασε το τηλέφωνο και το κοίταξε. Δεν το χρησιμοποιούσαν και πολύ τώρα πια. Τις φορές που αυτή ήρθε σε επαφή με την πατρίδα της, συνήθιζε να είναι σε φίλους και να κάθεται μαζί με τις άλλες γυναίκες στην κουζίνα και από εκεί άκουγαν τους άντρες που μιλούσαν στα άλλα δωμάτια. Δεν ήταν το ίδιο πράγμα. Καθόλου. Αλλά η ίδια δεν μπορούσε να τηλεφωνήσει. Αυτοί ήθελαν να μιλήσουν με άντρα. Όχι με αυτήν. Έτσι ήταν τα πράγματα.

Πληκτρολόγησε έναν από τους αριθμούς τηλεφώνου που ήταν γραμμένοι στο χαρτί. Αριθμός κινητού. Οι Σουηδοί απαντούν περισσότερο στα κινητά. Το ήξερε αυτό, γι' αυτό πήρε πρώτα στο κινητό. Δύο χτυπήματα πριν απαντήσει μια αντρική φωνή.

«Ναι. Λέναρτ εδώ».

Στην αρχή, δεν τόλμησε να πει κάτι. Έλπιζε να μην απαντούσε αυτός ώστε να προλάβει να σκεφτεί τι θα έλεγε. Να μη γινόταν στ' αλήθεια. Αλλά ο άντρας στην άλλη άκρη της γραμμής ήθελε απάντηση.

«Εμπρός. Λέναρτ εδώ».

Ένωσε ότι ήταν αναγκασμένη να μιλήσει αλλά δεν είχε δύναμη η φωνή της.

«Γεια σου. Με λένε Σιμπέκα Καν. Πήρα ένα γράμμα από σένα».

«Συγγνώμη. Δεν άκουσα καλά».

Πήρε φόρα. Διαφορετικά, ο άντρας θα έχανε το ενδιαφέρον του.

«Ένα γράμμα. Πήρα ένα γράμμα από σένα. Ονομάζομαι Σιμπέκα Καν».

Ο άντρας ενδιαφέρθηκε αμέσως.

«Ναι. Γεια σου. Καλά έκανες και τηλεφώνησες», είπε αυτός με περισσότερη ενέργεια και ενδιαφέρον στη φωνή. «Όπως σου έγραψα, μάλλον μας ενδιαφέρει η εξαφάνιση του άντρα σου», συνέχισε αυτός. «Δεν μπορώ να σου υποσχεθώ τίποτα, αλλά έχουμε τη γνώμη ότι αξίζει να ερευνηθεί».

Ο άντρας μιλούσε γρήγορα κι η Σιμπέκα δεν καταλάβαινε όλα όσα της έλεγε. Αλλά τη λέξη «ενδιαφέρει» την κατάλαβε πολύ καλά. Έτσι προσποιήθηκε σαν να τα είχε καταλάβει όλα. Ένιωσε ότι ήταν καλύτερα να αντιδράσει έτσι ώστε αυτός να μην της αρνηθεί.

«Ωραία».

«Μπορούμε να συναντηθούμε;»

«Τώρα;»

«Όχι, όχι αμέσως. Αλλά...» ακολούθησε σιωπή και η Σιμπέκα νόμισε ότι τον άκουσε που ξεφύλλιζε το ημερολόγιό του. «Τη Δευτέρα κατά τις έντεκα. Είναι OK για σένα;»

Το OK σημαίνει, εντάξει. Οι γιοι της και οι συνάδελφοι χρησιμοποιούσαν αυτή τη λέξη. Ξαφνικά, ανατρίχιασε.

«Δεν ξέρω».

Ο άντρας στην άλλη άκρη της γραμμής σώπασε ένα δευτερόλεπτο πριν συνεχίσει.

«Δεν ξέρεις ή δεν μπορείς;»

«Δεν ξέρω, νομίζω. Εννοείς, μόνο εσύ κι εγώ; Να συναντηθούμε;» Η Σιμπέκα δεν ήταν σίγουρη πώς να του εξηγήσει. Ήθελε, αλλά ένιωθε ότι ήταν λάθος.

«Αν θέλεις κάποιον διερμηνέα... Αλλά δε φαίνεται να το χρειάζεσαι. Μιλάς πολύ καλά σουηδικά».

«Ευχαριστώ. Προσπαθώ».

Αυτή δίσταζε. Στον κόσμο του Λέναρτ Στριντ δεν ήταν κάτι παράξενο όταν μια γυναίκα συναντάει έναν γι' αυτήν άγνωστο άντρα. Σε τούτη εδώ τη χώρα δεν ήταν παράξενο και τώρα ζούσε σε αυτή τη χώρα. Η Σιμπέκα ανέπνευσε και πήρε θάρρος.

«Πού;»

«Υπάρχει μια καφετέρια έξω από το Ολένς στο Τ Σεντράλεν*. Καφέ Μπολερό».

Μια καφετέρια. Φυσικά. Οι Σουηδοί πίνουν καφέ. Η Σιμπέκα αντιλήφθηκε ότι έπρεπε να έχει χαρτί και μολύβι για να γράψει. Αλλά καφέ και Μπο κάτι θα έπρεπε να το θυμάται.

«Πώς είπες ότι το λένε;»

«Καφέ Μπολερό. Στο Ολένς Σίτι».

«Ευχαριστώ».

«Στις έντεκα;»

«Στις έντεκα. Ωραία».

Ένιωθε ανόητη να επαναλαμβάνει ό,τι έλεγε αυτός αλλά ο άντρας δε φαινόταν να έδινε σημασία.

«Θα βρεθούμε εκεί», είπε αυτός και έκλεισε το τηλέφωνο.

Η Σιμπέκα παρέμεινε ακίνητη λίγο πριν βάλει το τηλέφωνο στη θέση του. Είχε πάει πολύ καλύτερα απ' ό,τι είχε ελπίζει.

Ήταν το ίδιο διαμέρισμα, παρόλο που όλα τα πράγματα βρίσκονταν εκεί όπου έπρεπε να είναι. Τα έπιπλα ήταν στην ίδια θέση. Το ξύλινο πάτωμα έξω από την κουζίνα έτριξε ακόμα, όταν πήγε εκεί να φάει πρωινό. Ως και τα λουλούδια στα περβάζια των παραθύρων μεγάλωναν σαν να μη συνέβαινε τίποτε. Αλλά η Ούρσουλα δεν ένιωθε ότι ήταν το σπίτι της αυτό. Ήταν σαν να βρισκόταν σε κάποιο άγνωστο μέρος, αν και γνώριζε και την πιο μικρή γωνιά του. Ίσως ήταν οι ήχοι που της έλειπαν, ίσως το ότι το κοστούμι του δεν ήταν πια πεταμένο πάνω στην καφέ πολυθρόνα ή το ότι η καφετιέρα δεν ήταν αναμμένη όταν γύριζε στο σπίτι. Δεν ήξερε. Την εκνεύριζε να νιώθει σαν ξένη μέσα στο ίδιο της το σπίτι και η λογική πλευρά του εαυτού της προσπαθούσε να προβάλλει γενναία αντίσταση

* Πρόκειται για τον κεντρικό σταθμό τρένων της Στοκχόλμης.

και να αποδεχτεί το γεγονός υποβαθμίζοντας τη σημασία του.

Δεν ήταν και τόσο μεγάλη η διαφορά.

Οι περισσότεροι ήχοι από το σπίτι είχαν εξαφανιστεί όταν η Μπέλα μετακόμισε στην Ουψάλα και αυτό δεν την είχε ενοχλήσει ή τουλάχιστον έτσι προσπάθησε να πει στον εαυτό της. Η δική της σχέση της με τον Μίκε είχε παγώσει τα τελευταία χρόνια ή τουλάχιστον προσπαθούσε να πείσει τον εαυτό της ότι ήταν έτσι. Αν ήθελε να είναι ειλικρινής με τον εαυτό της, είχαν απομακρυνθεί ο ένας από τον άλλον. Τα ζευγάρια χωρίζουν, μετακομίζουν και βρίσκουν νέους συντρόφους όλη την ώρα. Ήταν φυσικό αυτό που είχε συμβεί.

Ακόμα κι αν επιστράτευε όλη τη λογική του κόσμου, δεν μπορούσε να κρατήσει μακριά της τις επώδυνες σκέψεις που στροφογύριζαν στο μυαλό της. Δεν ήταν η μοναξιά που τη βασάνιζε. Αυτή μπορούσε να τη διαχειριστεί. Ήταν ο τρόπος με τον οποίο είχε συμβεί. Ήταν εκείνος που την είχε εγκαταλείψει. Ήταν το ανέφικτο που πάλευε. Έπρεπε να παλέψει για να την κρατήσει. Όχι απλώς να εξαφανιστεί. Όχι ο Μίκε.

Αν κάποιος από τους τους δυο τους θα έφευγε, θα ήταν εκείνη. Αλλά το έκανε εκείνος. Χωρίς καν να προσπαθήσει. Φαινόμενικά χωρίς τύψεις. Γρήγορα και αποφασιστικά και με τέτοιο τρόπο που η Ούρσουλα νόμιζε ότι δεν ήταν ικανός να κάνει.

Είπε ότι είχε διακόψει τη σχέση του με την άλλη γυναίκα. Είχε διακόψει και όχι τελειώσει ολοκληρωτικά. Είχε κάνει ένα διάλειμμα, επειδή ήθελε να ξεκαθαρίσει την κατάσταση με την Ούρσουλα πριν αποφασίσει να πάει παρακάτω. Όμως, αυτό δεν ήταν η αλήθεια. Δεν ήθελε να ξεκαθαρίσει τίποτα. Ήθελε μόνο να της το πει, ίσως να ζητήσει συγγνώμη και μετά να εξαφανιστεί. Να πάει στην άλλη. Την Αμάντα.

Είχε φανεί συνेतός, μαλακός αλλά αποφασιστικός. Δεν της είχε δώσει την παραμικρή ευκαιρία να ξαναγυρίσει στην καρδιά του. Αυτή η πόρτα ήταν κλειστή. Είχε πιάσει το χέρι της για να την παρηγορήσει, όταν της ανακοίνωνε το αναπόφευκτο. Ένοιωσε ότι παρέλειπε επιμελώς τις λεπτομέρειες που θα μπορούσαν να την πληγώσουν αλλά, ταυτόχρονα, δε φοβόταν να πει την αλήθεια.

Η Ούρσουλα αισθάνθηκε ότι τον αγαπούσε. Τουλάχιστον έτσι νόμιζε. Ήταν μια αίσθηση που δεν είχε νιώσει ποτέ πριν. Δυνατή και αντιφατική. Σαν η αλφάβητος να είχε αποκτήσει ένα νέο γράμμα που αυτή δεν ήξερε ότι υπήρχε.

Είχε νιώσει την ανάγκη να φωνάξει και να πετάξει πράγματα πάνω του. Να τον φιλήσει. Να τον παρακαλέσει. Όμως, τίποτε από αυτά δεν κατάφερε να κάνει. Ήταν αγάπη, οργή, έκπληξη σε έναν παράλογο και τελείως παραλυτικό συνδυασμό. Είχε καθίσει μόνο και έγνεφε καταφατικά κουνώντας το κεφάλι της. Τράβηξε το χέρι της και του είπε ότι καταλάβαινε, αν και στην πραγματικότητα δεν καταλάβαινε τίποτα. Είχε μείνει ακόμα λίγο καιρό στο σπίτι, αλλά ολοένα και περισσότερα από τα πράγματά του εξαφανίζονταν, οι επισκέψεις του γίνονταν όλο και πιο σύντομες και μια ημέρα σταμάτησαν. Είχε μετακομίσει. Την είχε αφήσει.

Αυτή και ο Μίκε βρέθηκαν αντιμέτωποι με πολλές προκλήσεις στη διάρκεια των χρόνων που ήταν μαζί. Η εξαρτημένη του προσωπικότητα και η δική της ανικανότητα για εγγύτητα είχαν υπάρξει τα δύο μεγαλύτερα εμπόδια που είχαν αναγκαστεί να υπερπηδήσουν. Στο παρελθόν, κατάφεραν πάντα να βρουν λύσεις. Είχαν βρει το σημείο εγγύτητας πάλι. Εκεί όπου οι διαφορές τους, με κάποιον τρόπο, γίνονταν κομμάτια από παζλ που ταίριαζαν.

Όχι, όμως αυτή τη φορά.

Αυτός είπε ότι ήταν ερωτευμένος. Δεύτερη φορά στη ζωή του. Αυτή τη φορά με κάποιαν που του ανταπέδιδε όση αγάπη έπαιρνε. Η Ούρσουλα ήξερε ότι δε θα μπορούσε ποτέ να το συναγωνιστεί αυτό. Έτσι, τον άφησε να φύγει.

Δε βγήκε από το διαμέρισμα πολλές ημέρες αφότου είχε φύγει ο Μίκε. Δεν άντεχε. Μετά το αρχικό σοκ, υπήρχαν πολλές ερωτήσεις και πράγματα που έπρεπε να διαχειριστεί. Περισσότερο ταραζόταν για το πώς και, κυρίως, ποιος από τους δυο τους θα το έλεγε στην Μπέλα. Όσο πιο πολύ το σκεφτόταν, τόσο πιο

έντονα ένιωθε ότι ήταν αυτή που έπρεπε να της το πει. Αλλιώς, μπορούσε να χάσει όχι μόνο τον άντρα της αλλά και την κόρη της. Η Μπέλα ήταν πάντα το παιδί του μπαμπά της. Ήταν αυτοί οι δύο που είχαν βρει χωρίς δυσκολία ο ένας τον άλλον μέσα στα χρόνια. Βεβαίως και η Ούρσουλα ήταν εκεί μαζί τους. Λίγο δίπλα. Πότε πότε. Όταν δε δούλευε. Όταν αυτή και η Μπέλα δεν μπλέκονταν σ' εκείνους τους καβγάδες. Όταν η Ούρσουλα ήθελε και προσπαθούσε. Μόνο τότε. Με τους δικούς της όρους.

Είχε προσπαθήσει να αποφύγει αυτή την τελευταία σκέψη όσο πιο πολύ μπορούσε, αλλά της είχε έρθει στο μυαλό τώρα στο άδειο και ξένο διαμέρισμα.

Η Ούρσουλα κατάλαβε ξαφνικά ότι χρειαζόταν να φτιάξει μια καινούργια σχέση με την Μπέλα. Μια σχέση που θα ήταν πραγματική. Μια δική τους σχέση και όχι μια που θα βρισκόταν κάτω από την επίδραση του Μίκε. Δεν μπορούσε να ακουμπήσει πάνω του πια. Ήταν μόνη της τώρα.

Έπρεπε να είναι αυτή που θα έλεγε την αλήθεια. Ίσως αυτό να ήταν μια καλή αρχή. Τουλάχιστον έτσι ένιωθε. Η Ούρσουλα τηλεφώνησε στον Μίκε και τον παρακάλεσε να ήταν εκείνη που θα το έλεγε στην Μπέλα. Αυτός συμφώνησε αμέσως θεωρώντας ότι θα ήταν πολύ καλό να γίνει έτσι.

Έτσι, στα πενήντα της, βρισκόταν μπροστά σε μια αποστολή που ποτέ της δε θα κατάφερε να φέρει σε πέρας. Να αντιμετωπίσει την κόρη της ως άνθρωπο. Ως μητέρα. Στ' αλήθεια. Της πήρε σχεδόν μία ημέρα πριν αποφασίσει να τηλεφωνήσει.

Συναντήθηκαν σε μια καφετέρια σε μικρή απόσταση από το πανεπιστήμιο. Η Μπέλα είχε προτείνει το μέρος. Ήταν ένα μέρος σύμφωνα με τα αμερικανικά πρότυπα όπου τα γλυκά είναι γιγαντιαία και ο καφές σερβίρεται σε χάρτινα ποτήρια. Η Ούρσουλα έφτασε εκεί νωρίς, παρήγγειλε έναν λάτε και κάθισε κοιτάζοντας έξω από τα τζάμια. Έβλεπε τα αυτοκίνητα και τους ανθρώπους που περνούσαν. Ήταν λίγο πριν από το μεσημεριανό γεύμα και η καφετέρια είχε λίγο κόσμο. Η Ούρσουλα ήπιε

λίγο από τον καυτό καφέ της και προσπάθησε να επικεντρώσει τις σκέψεις σε μια κατεύθυνση, έτσι ώστε να μη σκορπίζονται σε όλα τα σημεία του ορίζοντα. Όμως, όταν το κατάφερε, όλες αφορούσαν το ίδιο πράγμα. Θα έχανε την Μπέλα; Ήταν δικό της το λάθος; Γιατί να μην μπορούσε να είναι όπως όλες οι άλλες μητέρες; Γιατί να μην μπορούσε να...

Ξαφνικά, η Μπέλα στεκόταν πίσω της. Η Ούρσουλα δεν την είχε δει να μπαίνει στην καφετέρια.

«Γεια σου, μαμά».

Η Ούρσουλα προσπάθησε να χαμογελάσει, αλλά προφανώς δεν τα κατάφερε. Η Μπέλα σοβάρεψε αμέσως και κάθισε.

«Τι συμβαίνει; Είσαι χλομή».

Η Ούρσουλα της είπε. Προσπάθησε να είναι δίκαιη και να μη ρίξει το φταίξιμο στον Μίκε. Στο τέλος, κατέληξε να πει ότι ήταν κοινή τους απόφαση. Κάτι που οι ενήλικοι είχαν αποφασίσει από κοινού. Προφανώς, δεν ακουγόταν απόλυτα πειστικό. Αλλά η Ούρσουλα ένιωσε ότι αυτός ήταν ο σωστός δρόμος. Δεν ανάγκασε την Μπέλα να επιλέξει πλευρά. Γιατί τότε ήξερε τίνος την πλευρά θα επέλεγε η κόρη τους.

Περπάτησαν ως τον σιδηροδρομικό σταθμό. Μητέρα και κόρη. Η Ούρσουλα δε θυμόταν πότε το είχαν ξανακάνει. Η Μπέλα ήταν μεγάλη τώρα. Ήταν η κόρη της. Έξυπνη, ενήλικη και ευφυής, με μια εγγύτητα που κατέκλυσε την Ούρσουλα. Η αγωνία που είχε νιώσει πριν είχε χαθεί και τώρα απολάμβανε τούτη τη στιγμή. Ένιωθε σαν να είχαν έρθει κοντά η μια στην άλλη, την ώρα που δεν είχαν έρθει ποτέ πριν.

Η αίσθηση ήταν η ίδια και όταν στέκονταν στην αποβάθρα του τρένου με το οποίο η Ούρσουλα θα γύριζε στη Στοκχόλμη. Όταν πλησίαζαν στον σταθμό των τρένων, η Μπέλα την είχε ρωτήσει αν ήθελε να μείνει τη νύχτα στην Ουψάλα. Της είχε πει ότι θα μπορούσε να βάλει ένα ακόμα κρεβάτι στο φοιτητικό της δωμάτιο. Προς στιγμήν, η Ούρσουλα σκέφτηκε να εκπλήξει την Μπέλα και να δεχτεί. Αλλά δεν το έκανε. Η συνάντηση είχε πάει πολύ καλύτερα απ' ό,τι περίμενε και δεν τολμούσε να ρισκάρει να φανεί αδιάκριτη. Βρήκε δικαιολογία τη δουλειά της και υπο-

σχέθηκε να την επισκεφτεί κάποια άλλη φορά. Πολύ σύντομα.

«Θα τα καταφέρεις τώρα;» ρώτησε η Ούρσουλα και ήταν έτοιμη να χαϊδέψει την Μπέλα στο μάγουλο.

«Ναι, βέβαια».

Η Μπέλα έσκυψε μπροστά και την αγκάλιασε. Ούτε κι αυτό θυμόταν η Ούρσουλα πότε είχε συμβεί τελευταία φορά. Πρέπει να ήταν πριν από πάρα πολύ καιρό.

«Δεν έχω εκπλαγεί και πολύ όπως πιθανόν θα νόμιζες», είπε η Μπέλα αφού την αγκάλιασε.

Η Ούρσουλα πάγωσε. Μια μικρή φωνή μέσα της φώναζε να χαμογελάσει μόνο αντί να απαντήσει. Να χαμογελάσει και να ανεβεί στο τρένο. Να κρατήσει την ωραία αίσθηση. Όμως, δεν την άκουσε.

«Τι εννοείς ότι δεν έχεις εκπλαγεί;»

«Δηλαδή... Μιλώ αρκετά με τον μπαμπά».

Η Μπέλα κοίταξε αλλού, σαφώς ενοχλημένη από την όλη κατάσταση. Η Ούρσουλα προσπάθησε να καταλάβει τι σήμαινε αυτό που μόλις της είχε πει η Μπέλα. Κατέληξε μόνο σε ένα πράγμα.

«Ήξερες ότι είχε σχέση με άλλη γυναίκα;»

«Όχι, δεν το ήξερα. Δεν ήξερα απολύτως τίποτα».

«Αλλά ήξερες ότι είχε σκοπό να με αφήσει;»

«Όχι, όχι, καθόλου. Σε διαβεβαιώνω. Ιδέα δεν είχα».

«Αλλά είπες ότι δε σε εξέπληξε και πολύ. Αυτό σημαίνει ότι το περίμενες».

«Μαμά...»

«Ότι καταλαβαίνεις που με αφήνει, επειδή εγώ είμαι... τι πράγμα... Κάποια που δεν μπορεί να ζήσει κάποιος μαζί μου;»

«Μαμά, όλο αυτό είναι τελείως λάθος».

Η Ούρσουλα είδε τα δάκρυα να γεμίζουν τα μάτια της Μπέλα. Άπλωσε μπροστά το ένα της χέρι, και η Ούρσουλα, προς μεγάλη της έκπληξη, έκανε ένα βήμα πίσω. Αφού της έριξε μια τελευταία ματιά, γύρισε και προχώρησε προς το τρένο.

«Μείνε εδώ τώρα, φώναξε η Μπέλα πίσω της. Πάρε το επόμενο τρένο, μείνε να μιλήσουμε γι' αυτό».

Αλλά δεν το έκανε. Δεν πήρε το επόμενο τρένο. Δεν τόλμησε. Κάπου βαθιά εκεί μέσα η μικρή φωνή της έλεγε ότι η Μπέλα είχε απολύτως δίκιο.

Η Ούρσουλα συνέχισε να πηγαίνει στη δουλειά της όπως συνήθως αλλά δεν είπε τίποτα σε κανέναν. Τι να έλεγε; Ότι την είχε αφήσει ο άντρας της; Ούτε που το διανοούνταν. Δεν ήταν ποτέ ο τύπος που μοιραζόταν τα προβλήματά της με τους άλλους στη διάρκεια του διαλείμματος για καφέ. Ο μόνος από τους συναδέλφους που ήταν πιο κοντά της ήταν ο Τόρκελ, ο προϊστάμενος και εραστής της, αλλά σε αυτόν δεν μπορούσε να πει τίποτα. Θα το ερμήνευε λάθος. Η ελπίδα θα αναπτρεωνόταν ότι η περιστασιακή σεξουαλική τους σχέση θα γινόταν κάτι περισσότερο. Όσο διάστημα ήταν ο Μίκε στη ζωή της, ο Τόρκελ της είχε αποκλείσει το ενδεχόμενο μιας ουσιαστικής σχέσης μαζί της. Τώρα, όμως, που δεν υπήρχε πια ο Μίκε, ο Τόρκελ δε θα το έκανε πια. Γι' αυτό και δεν του είπε τίποτα. Ήταν ευκολότερο απ' ό,τι νόμιζε να παίζει το παιχνίδι της και να δίνει την εντύπωση πως όλα ήταν όπως συνήθως.

Είχε προσπαθήσει να συγκεντρωθεί στη δουλειά. Κάτι που αποδείχθηκε ότι ήταν δυσκολότερο απ' ό,τι αρχικά νόμιζε. Παρά το ότι το γκρουπ όπου ανήκε βρισκόταν σε αναμονή, αυτή ερχόταν νωρίς κάθε ημέρα. Τακτοποιούσε το γραφείο της. Έκανε εκκαθαρίσεις και ταξινομούσε παλιές υποθέσεις. Αυτά χρειάστηκαν μία βδομάδα. Μετά, άρχισε πάλι να πηγαίνει με αργούς ρυθμούς.

Η Βάνια συνήθιζε να μοιράζεται τον εκνευρισμό της Ούρσουλα σε αυτές τις περιπτώσεις. Το ήξερε αυτό. Ούτε κι αυτή ήταν πλαισμένη για καταστάσεις αδράνειας. Αλλά είχε κάνει αίτηση για τριχρόνη εκπαίδευση που διοργάνωνε το FBI στις Ηνωμένες Πολιτείες και αφιέρωνε όλο της τον χρόνο στην προετοιμασία για τις δύσκολες εισαγωγικές εξετάσεις. Η Ούρσουλα ούτε καν την έβλεπε στη διάρκεια της ημέρας και, όταν το έκανε, η Βάνια ήταν σχεδόν θαμμένη στα βιβλία ή καθόταν κολλημένη μπροστά στον υπολογιστή.

Ο Μπίλι είχε επανέλθει στην υπηρεσία μετά τον θάνασιμο

πυροβολισμό εναντίον του Έντβαρντ Χίντε αλλά ούτε που εμφανιζόταν στο γραφείο του. Οι διαδόσεις έλεγαν ότι είχε καινούργια φιλενάδα.

Η σωτηρία είχε έρθει από τον Σβεν Νταλέν, έναν από τους παλιούς της συναδέλφους στο Εργαστήριο Εγκληματολογίας της Σουηδίας στο Λινσέπινγκ, που είχε μεταταθεί στο πρόσφατα νεοϊδρυθέν τμήμα Cold Case Gruppen που ανήκε στη Διεύθυνση Εγκληματολογικών Ερευνών. Παλαιότερα, υπήρχε μια μονάδα στην οποία ανήκε ο Σβεν, που αποτελούνταν από έξι άτομα στην περιοχή του Σκόνε, αλλά τώρα θα αντέγραφαν σε πανσουηδική κλίμακα την επιτυχημένη πορεία που είχε αυτή η μονάδα και είχαν αναθέσει στον Σβεν την ηγεσία του τμήματος της τεχνικής υποστήριξης.

Το γραφείο του Σβεν ήταν έναν όροφο κάτω από τα γραφεία του Εγκληματολογικού Τμήματος της αστυνομίας και τα τμήματά τους μοιράζονταν τους χώρους των εργαστηρίων.

Η Ούρσουλα άρχισε να προφασίζεται διάφορες δουλειές στον κάτω όροφο. Περνούσε συχνά από το γραφείο του Σβεν. Τον ρωτούσε αν ήθελε καφέ. Ψιλοκουβέντιαζαν. Έδειχνε ενδιαφέρον για διάφορες λεπτομέρειες και έδινε συμβουλές. Φρόντιζε να βρίσκεται εκεί κοντά σε τακτά διαστήματα. Σύντομα της έκανε και την πρώτη ερώτηση. Αφορούσε μια δολοφονία. Οκτώ χρόνια πριν. Την είχε ρωτήσει αν μπορούσε να τον βοηθήσει. Αυτή είχε απαντήσει καταφατικά.

Ο Τόρκελ είχε καταλάβει με τι ασχολούνταν η Ούρσουλα αλλά δεν είχε πει τίποτα. Μια Ούρσουλα που είχε κάτι να κάνει ήταν καλύτερη από μια Ούρσουλα που στριφογύριζε ανήσυχη σαν την τίγρη μέσα σε μικρό κλουβί και περιέμενε κάποιον για να τον δαγκώσει. Έτσι, αυτός δεν είπε τίποτα όταν, χωρίς καν να ρωτήσει, αυτή άρχισε να δουλεύει λίγο πολύ στο τμήμα του Σβεν. Αργά τις νύχτες. Νωρίς τα πρωινά. Συνεχώς.

Ο Σβεν της είχε πει να πάει στο σπίτι της για να φροντίσει την οικογένειά της. Η Ούρσουλα του απάντησε ότι δεν υπήρχε κανένα πρόβλημα. Ψέματα, βέβαια. Ήταν μόνο αυτή και ο Μίκε, ο άντρας της, που έδειχνε κατανόηση. Πάντα αυτό έκα-

νε. Έτσι, συνέχιζε να δουλεύει εκεί εν πλήρη γνώση, φυσικά, ότι χρησιμοποιεί τη δουλειά σαν ασπίδα για να κρατάει τα υπόλοιπα μακριά της.

Ο Αλεξάντερ Σέντερλινγκ σηκώθηκε από την πανάκριβη, εργονομική καρέκλα του γραφείου του και πήγε και στάθηκε μπροστά στο παράθυρο. Υπήρχαν μερικοί βραδινοί περιπατητές, παρά την περασμένη ώρα. Έριξε μια ματιά στο ρολόι του. Τα παιδιά κοιμούνται τέτοια ώρα. Το ίδιο και η Χελένα. Δεν είχε δει κάποιον από αυτούς να ξυπνούν σήμερα.

Όλη η ημέρα είχε περάσει με μια μακριά σειρά συναντήσεων. Πήγαινε καλά τώρα. Εδώ και αρκετό καιρό. Η εταιρεία μεγάλωνε, αλλά μαζί μ' αυτήν και ο φόρτος εργασίας. Είχε επιστρέψει στο γραφείο κατά τις έξι και σκέφτηκε να τα γράψει όλα στα παλιά του τα παπούτσια. Να πάει σπίτι. Να πάει για μια και μοναδική φορά τη Σέλμα στον ιππικό όμιλο. Να μείνει εκεί και να παρακολουθήσει το μάθημα. Να περάσει και καμιά ώρα μαζί με τη Χελένα πριν κοιμηθούν. Αυτό ήταν δελεαστικό αλλά προτίμησε να κάνει έναν συμβιβασμό. Θα αδιαφορούσε για τη στοίβα με τα χαρτιά που του είχε βάλει η βοηθός του στο γραφείο του πριν φύγει, αλλά θα τακτοποιούσε τα μείλ του. Θα χρειαζόταν λίγο περισσότερο από μισή ώρα. Προφανώς, θα έχανε το μάθημα ιππασίας, αλλά θα περνούσε την υπόλοιπη ώρα με τη γυναίκα του.

Σαράντα πέντε λεπτά αργότερα ήταν έτοιμος. Ευχαριστημένος με τον εαυτό του σκέφτηκε να ρίξει μια ματιά στα τελευταία νέα πριν φύγει για το σπίτι. «ΜΑΖΙΚΟΣ ΤΑΦΟΣ ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ». Το άρθρο δεν ανέφερε και πολλά πράγματα. Πεζοπόροι που έπεσαν πάνω σε τάφο. Πολλά άτομα ήταν θαμμένα εκεί εδώ και πολύ καιρό. Ο Αλεξάντερ έψαξε και τις άλλες ιστοσελίδες. Τα ίδια στοιχεία, με διαφορετικές λέξεις. Τίποτα παραπάνω, πουθενά. Ούτε ποιοι ήταν, πόσοι ή για πόσο χρονικό διάστημα βρίσκονταν εκεί. Έγειρε προς τα πίσω στην καρέκλα του. Κύρω-

σε τους ώμους του χωρίς να το σκεφτεί και έπιασε τα αυτιά του. Ανέπνευσε, προσπάθησε να ηρεμήσει και να σκεφτεί καθαρά. Τους είχαν βρει. Ναι, αυτοί πρέπει να ήταν. Πόσοι μαζικοί τάφοι μπορούσαν να υπάρχουν στη Γέμτλαντ;

Πήγε και πήρε ένα φλιτζάνι καφέ. Δεν μπορούσε να φύγει για το σπίτι τώρα. Ήπια τον καφέ όρθιος κοιτάζοντας έξω, μετά πήγε και ξανακάθισε μπροστά στον υπολογιστή. Σερφάρισε ακόμα μια ώρα για να δει αν τα άρθρα ανανεώνονταν, αν υπήρχε κάτι επιπλέον, αλλά δε συνέβαινε τίποτα. Το ερώτημα είναι τι θα έκανε τώρα. Να τηλεφωνήσει; Να ενημερώσει; Προφανώς ήδη θα το ήξεραν. Αλλά, αν δεν αντιδρούσε, θα έδινε την εντύπωση ότι αδιαφορούσε. Μπορεί να ήταν λάθος να μην έρθει σε επαφή, αλλά θα ήταν μεγαλύτερο λάθος αν δεν το έκανε. Έτσι, αποφάσισε.

Σηκώθηκε από την καρέκλα και ξαναπήγε στο παράθυρο. Είχε αρχίσει να βρέχει. Οι λιγστοί που βρισκόνταν εκεί έξω περπατούσαν γρήγορα, έσκυβαν για να προστατευτούν από τον αέρα που είχε δυναμώσει. Ο Αλεξάντερ έβγαλε το κινητό του. Σχημάτισε τον αριθμό. Απάντησαν στο τρίτο χτύπημα. Μουσική από πίσω.

«Ναι;»

Τίποτα περισσότερο από μια γυναικεία φωνή στην άλλη άκρη της γραμμής. Ο Αλεξάντερ αναγνώρισε τη μουσική. Lykke Li, «Possibility». Έπαιζαν πολύ Lykke Li στο γραφείο.

«Εδώ Αλεξάντερ. Σέντερλινγκ», πρόσθεσε για σιγουριά. Είχε περάσει πολύς καιρός από τότε που μίλησαν τελευταία φορά.

«Ναι. Το ξέρω».

Σε οποιαδήποτε άλλη συνομιλία, ο Αλεξάντερ θα συνέχιζε με ερωτήσεις αβρότητας. Οι σύντομες απαντήσεις που έπαιρνε ως τώρα του έλεγαν ότι δεν ήταν καλή ιδέα. Μπήκε κατευθείαν στο θέμα.

«Έχεις διαβάσει τις εφημερίδες;»

«Τι είναι αυτό που θα έπρεπε να είχα διαβάσει;»

«Έχουν βρει έναν μαζικό τάφο στα βουνά της Γέμτλαντ».

«Όχι, δεν το ήξερα».

«Υπάρχει στο διαδίκτυο».

«Ναι».

Τίποτα περισσότερο κι αυτή τη φορά. Ήταν προφανές πως η γυναίκα στην άλλη άκρη της γραμμής δε σκεφτόταν να δώσει συνέχεια στη συνομιλία. Ακουγόταν σαν να μην την ενδιέφερε καθόλου, σαν να βρισκόταν κάπου αλλού. Ο Αλεξάντερ άρχισε να νιώθει ότι ήταν σφάλμα που επικοινωνήσε.

«Θα προσπαθήσω να μάθω αν η αστυνομία ξέρει ποιοι εί-
ναι», συνέχισε αυτός παίρνοντας πρωτοβουλία.

«Και αν το ξέρουν;»

«Δε νομίζω ότι υπάρχει τέτοιο ρίσκο».

«Όλα ήταν πολύ... επαγγελματικά».

«Λοιπόν, τι κάνουμε;» Η γυναίκα στην άλλη πλευρά της γραμ-
μής έκανε μια μικρή παύση. «Ή πιο σωστά εσύ...»

«Τίποτα επί του παρόντος».

«Τίποτα;»

«Αυτό είναι το καλύτερο».

«Γιατί τηλεφώνησες τότε;»

«Ήθελα μόνο... Νόμιζα ότι θα ήθελες να ξέρεις ότι βρήκαν
τον τάφο».

«Θέλω να ξέρω αν έχουμε πρόβλημα. Έχουμε;»

«Όχι», απάντησε ο Αλεξάντερ.

«Τότε δε θέλω να ξέρω τίποτα».

Σιωπή πάλι. Απόλυτη. Ως και η Lykke Li σταμάτησε να ακού-
γεται. Η συνομιλία είχε τελειώσει. Ο Αλεξάντερ έκλεισε το τη-
λέφωνο. Στεκόταν εκεί και κοιτούσε με άδειο βλέμμα τον δρό-
μο από κάτω.

Είχαν πρόβλημα; Όχι ακόμη. Αλλά ο Αλεξάντερ ήταν σίγου-
ρος ότι σύντομα θα αποκτούσαν.

Καθώς δύο φίλες κάνουν πεζοπορία στην οροσειρά του τριγώνου της περιοχής Γέμτλαντ στη βόρεια Σουηδία, φτάνουν σε μια μακάβρια ανακάλυψη: ένα σκελετωμένο χέρι που ξεπροβάλλει από το έδαφος.

Την υπόθεση αναλαμβάνουν οι αστυνομικές αρχές και η ομάδα του Σεμπάστιαν Μπέργκμαν. Οι έρευνες αποκαλύπτουν έναν τάφο όπου είναι θαμμένοι έξι άνθρωποι, δύο εξ αυτών παιδιά. Η ταυτοποίηση των νεκρών αποδεικνύεται ιδιαίτερα δύσκολη. Οι δύο είναι ένα ζευγάρι Ολλανδών που είχαν δηλωθεί εξαφανισμένοι από το φθινόπωρο του 2003. Για τους υπόλοιπους τέσσερις, όμως, δεν υπάρχει κανένα από στοιχείο. Η υπόθεση γίνεται ακόμα πιο περίπλοκη όταν ο Μπέργκμαν και η ομάδα του διαπιστώνουν ότι εμπλέκεται η Εθνική Υπηρεσία Πληροφοριών.

Παράλληλα, ένας δημοσιογράφος ερευνά την εξαφάνιση δύο Αφγανών προσφύγων που εκκρεμεί από το 2003. Σκαλίζοντας την υπόθεση, διαπιστώνει πως το γεγονός είχε αποσιωπηθεί για λόγους εθνικής ασφάλειας.

Ο Μπέργκμαν και η ομάδα του θα αγνοήσουν τις άνωθεν εντολές και θα συνεχίσουν να διερευνούν την υπόθεση, για να ανακαλύψουν στο τέλος μια δαιδαλώδη συνωμοσία.

CRIME

www.psichogios.gr/crime

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN 978-618-01-0788-3

9 786180 107883

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 14253